Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2023. gada 24. maijā*

Konkurence – Datu tirgus – Administratīvais process – Regulas (EK) Nr. 1/2003 18. panta 3. punkts un 24. panta 1. punkta d) apakšpunkts – Informācijas pieprasījums – Virtuālā datu telpa – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesiskā drošība – Tiesības uz aizstāvību – Pieprasītās informācijas vajadzība – Pilnvaru ļaunprātīga izmantošana – Tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību – Samērīgums – Labas pārvaldības princips – Dienesta noslēpums

Lietā T-451/20

Meta Platforms Ireland Ltd, iepriekš *Facebook Ireland Ltd*, Dublina (Īrija), ko pārstāv *D. Jowell*, *KC*, *D. Bailey*, *barrister*, *J. Aitken*, *D. Das*, *S. Malhi*, *R. Haria*, *M. Quayle*, *solicitors*, un *T. Oeyen*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Conte*, *C. Urraca Caviedes* un *C. Sjödin*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *S. Costanzo*, pārstāve,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

apspriedes laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*], tiesneši D. Špīlmans [*D. Spielmann*] (referents), R. Mastrojāni [*R. Mastroianni*], M. Brkana [*M. Brkan*] un J. Gilja [*I. Gâlea*],

sekretāre: I. Kurme, administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2022. gada 1. jūnija tiesas sēdes

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Meta Platforms Ireland Ltd*, iepriekš – *Facebook Ireland Ltd*, lūdz atcelt Komisijas 2020. gada 4. maija Lēmumu C(2020) 3011 final par Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta un 24. panta 1. punkta d) apakšpunkta piemērošanu (Lieta AT.40628 – *Facebook* prakse saistībā ar datiem) (turpmāk tekstā – "sākotnējais lēmums"), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas 2020. gada 11. decembra Lēmumu C(2020) 9231 final (turpmāk tekstā – "grozījumu lēmums") (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētais lēmums").

I. Tiesvedības priekšvēsture

2 2019. gada 13. martā Eiropas Komisija ar lēmumu, kas pieņemts atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. panta 3. punktam, nosūtīja prasītājai informācijas pieprasījumu. Šajā informācijas pieprasījumā bija vairāk nekā 100 unikālu jautājumu par dažādiem prasītājas darbības un produktu piedāvājuma aspektiem.

3 Prasītāja uz šo informācijas pieprasījumu atbildēja trijos posmos – 2019. gada 23. aprīlī, 21. maijā un 18. jūnijā. Iesniegtie dokumenti tika identificēti ar sākotnējo meklēšanu, kas veikta, izmantojot prasītājas izvēlētos meklētājvārdus, prasītājas ārējiem juristiem, kas ir tiesīgi praktizēt Eiropas Savienībā, veicot [meklētājvārdu] atbilstības kontroli.

4 2019. gada 30. augustā Komisija nosūtīja informācijas pieprasījumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktu. Informācijas pieprasījumā bija iekļauti 83 unikāli jautājumi par *Facebook Marketplace*, sociālajiem tīkliem un tiešsaistes sludinājumu sniedzējiem.

5 Prasītāja uz šo informācijas pieprasījumu atbildēja trijos posmos – 2019. gada 30. septembrī, 10. oktobrī un 5. novembrī.

6 2019. gada 11. novembrī Komisija pieņēma otru lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam. Komisija lūdza prasītāju iesniegt tostarp vairākus iekšējos dokumentus, kas atbilst noteiktiem kumulatīviem kritērijiem. Būtībā pieprasītie dokumenti bija dokumenti, kurus konkrēti turētāji (*custodians*) bija sagatavojuši savā vārdā vai bija saņēmuši, kuri ir datēti ar laikposmu no 2013. gada 1. janvāra līdz šā lēmuma pieņemšanas dienai un kuros bija iekļauti konkrēti meklētājvārdi. It īpaši divi dažādi meklētājvārdu kopumi bija jāpiemēro diviem dažādu turētāju kopumiem. Attiecībā uz vienu turētāju kopumu izmantojamie meklētājvārdi bija tie, kurus prasītāja pati izvēlējās un izmantoja pēc savas iniciatīvas, lai meklētu un identificētu iekšējos dokumentus, kas iesniedzami, atbildot uz 2019. gada 13. marta lēmumu. Attiecībā uz otro turētāju kopumu izmantojamos meklētājvārdus izstrādāja Komisija, pamatojoties, pirmkārt, uz prasītājas dokumentiem un atbildēm, kas tika iesniegtas pēc 2019. gada 13. marta lēmuma, un, otrkārt, uz dažiem prasītājas iekšējiem dokumentiem, kurus 2018. gada 5. decembrī publicēja *Digital, Culture, Media and Sport Committee* (Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes Parlamenta Digitālo jautājumu, kultūras, mediju un sporta komiteja, turpmāk tekstā – "*DCMS*").

7 2019. gada 20. novembra vēstulē prasītāja darīja zināmas savas bažas par atsevišķu 2019. gada 11. novembra lēmuma aspektu nepieciešamību, samērīgumu un pamatojumu. Starp prasītāju un Komisiju notika vairākkārtēja informācijas apmaiņa, lai precizētu meklētājvārdus un samazinātu identificēto dokumentu skaitu.

8 2020. gada 17. janvārī Komisija nosūtīja prasītājai pārstrādātu meklētājvārdu [saraksta] versiju.

9 2020. gada 22. janvārī Komisija informēja prasītāju par savu nodomu pieņemt jaunu lēmumu, kurā bija ietverti grozītie meklētājvārdi.

10 2020. gada 4. maijā Komisija pieņēma sākotnējo lēmumu. Saskaņā ar minētā lēmuma 1. pantu prasītājai līdz 2020. gada 15. jūnijam bija jāiesniedz Komisijai minētā lēmuma I.A, I.B un I.C pielikumā norādītā informācija. Lēmuma 2. pantā bija paredzēts potenciālais naudas sods 8 miljoni EUR dienā, ja netiktu sniegta pilnīga un precīza informācija, kas pieprasīta saskaņā ar 1. pantu.

11 Tajā pašā dienā Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta (ĢD) ģenerāldirektors nosūtīja prasītājai vēstuli, kurā tika piedāvāta atsevišķa procedūra tādu dokumentu iesniegšanai, kuros, pēc prasītājas ieskata, esot ietverta tikai personiska rakstura informācija, kas nekādi nav saistīta ar tās komercdarbību. Šie dokumenti tiktu iekļauti lietas materiālos tikai pēc to pārbaudes virtuālajā datu telpā.

12 Vairākās informācijas apmaiņās prasītāja un Komisija apsprieda iespējamo virtuālās datu telpas lietošanas kārtību.

13 Ar 2020. gada 12. jūnija vēstuli Komisija piekrita termiņu, kurā prasītājai bija jāatbild uz sākotnējā lēmumā ietverto informācijas pieprasījumu, pagarināt līdz 2020. gada 27. jūlijam.

II. Lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 15. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

15 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– pakārtoti – atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai savus tiesāšanās izdevumus segt pašai.

16 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atzīt par nepieņemamu prasītājas prasījumu daļēji atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ciktāl tajā nav paredzētas precīzas un pietiekamas garantijas, kuras ļautu aizsargāt to personu tiesības, ko skar nenozīmīgu personīga vai privāta rakstura dokumentu iesniegšana;

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Vācijas Federatīvā Republika lūdz noraidīt prasību un piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Pēc prasības celšanas notikušie fakti

A. Pagaidu noregulējuma tiesvedība

18 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 15. jūlijā, prasītāja iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

19 Ar 2020. gada 24. jūlija rīkojumu *Facebook Ireland*/Komisija (T-451/20 R, nav publicēts), kas izdots, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 157. panta 2. punktu, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs lika apturēt sākotnējā lēmuma izpildi līdz dienai, kad tiks pieņemts rīkojums par pagaidu noregulējuma tiesvedības pabeigšanu.

20 Ar 2020. gada 29. oktobra rīkojumu *Facebook Ireland*/Komisija (T-451/20 R, nav publicēts, EU:T:2020:515) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atcēla šā sprieduma 19. punktā minēto rīkojumu, atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu un noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu pārējā daļā:

"1) Apturēt līdz brīdim, kad tiek izpildīta šā rīkojuma 2. punktā minētā procedūra, [sākotnējā lēmuma] 1. panta izpildi, ciktāl tajā noteiktais pienākums attiecas uz dokumentiem, kuri nav saistīti ar [prasītājas] komercdarbību un kuri ietver sensitīvus personas datus.

2) Uzdot [prasītājai] sniegt ziņas par to, kuri dokumenti ietver šā rīkojuma 1. punktā minētos datus, un tos nosūtīt Komisijai atsevišķā elektroniskā informācijas nesējā. Pēc tam šie dokumenti tiks ievietoti virtuālā datu telpā, kurai varēs piekļūt vienīgi pēc iespējas ierobežots par izmeklēšanu atbildīgās darba grupas dalībnieku skaits – skaita ziņā līdzvērtīga [prasītājas] advokātu sastāva (virtuālā vai fiziskā) klātbūtnē. Par izmeklēšanu atbildīgās darba grupas dalībnieki pārbaudīs un atlasīs attiecīgos dokumentus, vienlaikus dodot [prasītājas] advokātiem iespēju tos komentēt, pirms dokumenti, kas tiks atzīti par nozīmīgiem, tiks pievienoti lietas materiāliem. Ja [prasītājas] advokāti nepiekritīs kāda dokumenta kvalifikācijai, viņiem būs iespēja darīt zināmus savas nepiekrišanas iemeslus. Ilgstoši neatrisinātu domstarpību gadījumā [prasītāja] strīda izšķiršanas nolūkā varēs vērsties pie Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta direktora, kas atbildīgs par informācijas, saziņas un plašsaziņas jomu."

B. Grozījumu lēmuma pieņemšana un prasības pieteikuma grozīšana

21 2020. gada 11. decembrī Komisija pieņēma grozījumu lēmumu, kurā paredzēta atsevišķa procedūra tādu dokumentu iesniegšanai, kuri nav saistīti ar prasītājas komercdarbību un kuros ir ietverti sensitīvi personas dati.

22 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 8. februārī, prasītāja, pamatojoties uz Reglamenta 86. pantu, grozīja prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā grozījumu lēmuma pieņemšanu.

C. Lūgumi par konfidencialitātes ievērošanu un noteiktu datu nepubliskošanu un lūgums par iestāšanos lietā

23 Prasītāja 2020. gada 15. jūlijā un 2021. gada 7. maijā un 10. septembrī saskaņā ar Reglamenta 66. pantu lūdza nepubliskot konkrētus datus.

24 Ar 2020. gada 30. oktobra un 27. novembra, kā arī 2021. gada 8. februāra un 14. maija vēstulēm prasītāja atbilstoši Reglamenta 144. panta 2. punktam lūdza noteiktai informācijai piemērot konfidencialitāti attiecībā uz Vācijas Federatīvo Republiku.

25 Ar 2020. gada 21. decembra rīkojumu Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs atļāva Vācijas Federatīvajai Republikai iestāties lietā un apmierināja prasītājas lūgumus par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz Vācijas Federatīvo Republiku.

IV. Juridiskais pamatojums

26 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz nepietiekamu izmeklēšanas priekšmeta skaidrību, otrais – uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. un 3. punkta pārkāpumu, trešais – uz tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, samērīguma principa un tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu un ceturtais – uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

A. Par tā prasījuma pieņemamību, kurš attiecas uz precīzu un pietiekamu garantiju neesamību

27 Komisija apstrīd tā prasītājas prasījuma pieņemamību, ar kuru lūgts daļēji atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ciktāl tajā nav paredzētas precīzas un pietiekamas garantijas, lai aizsargātu to personu tiesības, kuras skar nenozīmīgu personiska vai privāta rakstura dokumentu iesniegšana. Tā apgalvo, ka šis prasījums nebija ietverts prasības pieteikumā, ar kuru apstrīdēts sākotnējais lēmums, un ka grozījumu rakstā nav sniegts nekāds pamatojums, lai izskaidrotu šā prasījuma pievienošanu. Tādējādi grozījumu rakstā neesot paskaidrots, kādā veidā šo papildu prasījumu attaisno grozījumu lēmuma pieņemšana un kāpēc to nevarēja ietvert jau prasības pieteikumā, ar kuru apstrīdēts sākotnējais lēmums.

28 No judikatūras izriet, ka lietas dalībnieku prasījumiem principā ir raksturīgs to nemainīgums. Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantā, kas attiecas uz prasības pieteikuma grozīšanu, ir kodificēta agrākā judikatūra attiecībā uz izņēmumiem, kādi var būt pieļaujami šim nemainīguma principam (skat. spriedumu, 2017. gada 9. novembris, HX/Padome, C-423/16 P, EU:C:2017:848, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 1. punktu, ja tiesību akts, kuru lūgts atcelt, ir aizstāts vai grozīts ar citu tiesību aktu, kam ir tāds pats priekšmets, prasītājs pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas var grozīt prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā šo jauno faktu.

30 Lai prasītājam būtu tiesības tiesvedības gaitā pielāgot savus sākotnējos prasījumus, jebkurā gadījumā ir nepieciešams, lai, to darot, tas nemainītu prasības būtību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 13. jūnijs, *Insula*/Komisija, T-246/09, nav publicēts, EU:T:2012:287, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Šajā lietā ir taisnība, ka prasītājas prasība daļēji atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ciktāl tajā nav paredzētas precīzas un pietiekamas garantijas, lai aizsargātu to personu tiesības, kuras skar nenozīmīgu personīga vai privāta rakstura dokumentu iesniegšana, pats par sevi nav ietverts prasības pieteikumā un ir tieši norādīts tikai grozījumu rakstā.

32 Tomēr jānorāda, ka Komisija neapstrīd, ka grozījumu rakstā turklāt ir ievēroti Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantā paredzētie nosacījumi, kā tie ir interpretēti saskaņā ar šā sprieduma 30. punktā minēto judikatūru.

33 Šajā ziņā jākonstatē, ka šis prasījums, ar kuru lūgts daļēji atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ciktāl tajā nav paredzēta precīzu un pietiekamu garantiju noteikšana, pieder pie prasījuma par 1. panta atcelšanu, kas ir izvirzīts pakārtoti prasības pieteikumā.

34 Turklāt jākonstatē, ka Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantā prasītājam nav noteikts pienākums konkrēti izskaidrot iemeslus, kuru dēļ, pirmkārt, tas ir nolēmis izvirzīt prasījumu, kas pats par sevi nav ietverts prasības pieteikumā, un, otrkārt, kuru dēļ tas nav varējis izvirzīt šo prasījumu prasības pieteikumā, kas vērsts pret sākotnējo lēmumu.

35 No tā izriet, ka Komisijas iebilde par nepieņemamību, ar kuru apstrīdēta šā sprieduma 27. punktā atgādinātā prasītājas prasījuma pieņemamība, ir jānoraida.

B. Par lietas būtību

1. Par pirmo pamatu – nepietiekamu izmeklēšanas priekšmeta skaidrību

36 Prasītāja pārmet Komisijai, ka, pietiekami skaidri un konsekventi nenosakot savas izmeklēšanas priekšmetu un apjomu, tā ir pārkāpusi tiesiskās drošības principu, LESD 296. pantā paredzēto vispārīgo pienākumu norādīt pamatojumu, Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā paredzēto speciālo pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī prasītājas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz labu pārvaldību.

a) Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

37 Saskaņā ar iedibināto judikatūru LESD 296. pantā prasītais Savienības iestāžu aktu pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami jānorāda iestādes, kas izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma attaisnojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt attiecīgu kontroli. Pamatojuma norādīšanas prasība ir izvērtējama, ņemot vērā visus attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto motīvu būtību un interesi saņemt paskaidrojumus, kura var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras šis akts skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi nozīmīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas LESD 296. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Konkrēti, runājot par lēmuma par informācijas pieprasīšanu pamatojumu, jāatgādina ka Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā ir definēti tā būtiskie elementi. Šajā tiesību normā ir paredzēts:

"Ja Komisija pieprasa uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām sniegt informāciju ar lēmumu, tā paziņo pieprasījuma juridisko pamatu un nolūku, norāda informāciju, kura vajadzīga, un nosaka termiņu, kurā tā jāsniedz. Tā arī norāda sodus, kas paredzēti 23. pantā, un norāda vai uzliek sodus, kas paredzēti 24. pantā. Turklāt tā norāda [..] Tiesas tiesības pārskatīt lēmumu."

39 Šis īpašais pienākums norādīt pamatojumu ir fundamentāla prasība, kas ir paredzēta, ne tikai lai būtu skaidrs, ka informācijas pieprasījums ir pamatots, bet arī lai attiecīgie uzņēmumi varētu saprast sava pienākuma sadarboties apjomu un lai vienlaikus tiktu aizsargātas to tiesības uz aizstāvību (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Pienākums norādīt "pieprasījuma nolūku" nozīmē, ka Komisijai savā pieprasījumā ir jānorāda izmeklēšanas priekšmets un tātad jāidentificē apgalvotais konkurences noteikumu pārkāpums (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Šajā ziņā Komisijai lēmuma par informācijas pieprasīšanu adresātam nav jāpaziņo visa tās rīcībā esošā informācija par iespējamiem pārkāpumiem un nav jāsniedz šo pārkāpumu precīza juridiskā kvalifikācija, tomēr tai ir skaidri jānorāda aizdomas, ko tā plāno pārbaudīt (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Šāds pienākums it īpaši ir izskaidrojams ar to, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punktu un šīs regulas 23. apsvērumu, lai veiktu Komisijai ar šo regulu noteiktos pienākumus, tā ar vienkāršu pieprasījumu vai ar lēmumu var pieprasīt uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām sniegt "visu vajadzīgo informāciju" (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement* /Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 22. punkts).

43 No minētā izriet, ka vienīgais, ko var lūgt Komisija, ir informācijas nodošana, kas tai ļautu pārbaudīt pārkāpumu pieņēmumus, kuri pamato izmeklēšanas veikšanu un kuri ir norādīti informācijas pieprasījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement* /Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 23. punkts, un 2010. gada 28. aprīlis, *Amann & Söhne* un *Cousin Filterie*/Komisija, T-446/05, EU:T:2010:165, 333. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Tā kā tas, cik informācija ir vajadzīga, ir jāizvērtē attiecībā pret informācijas pieprasījumā norādīto nolūku, šis nolūks ir jānorāda pietiekami precīzi, pretējā gadījumā nav iespējams noteikt, vai informācija ir vajadzīga, un Savienības tiesa nevarēs veikt savu kontroli (skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Tādējādi tas, vai apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots vai ne, ir atkarīgs no tā, vai pārkāpumu pieņēmumi, kurus Komisija plāno pārbaudīt, ir pietiekami skaidri precizēti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 25. punkts).

46 Izvērtējot pienākuma norādīt pamatojumu apjomu attiecībā uz lēmumu par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam, ir jāņem vērā arī izmeklēšanas stadija, kurā ir pieņemts šāds lēmums, un tas, vai Komisijas rīcībā jau bija noteikta informācija

par iespējamiem pārkāpumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 39. punkts, un ģenerāladvokāta N. Vāla [*N. Wahl*] secinājumus lietā *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2015:694, 50. punkts).

47 Šajā lietā no paša apstrīdētā lēmuma nosaukuma izriet, ka tas pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu un 24. panta 1. punkta d) apakšpunktu.

48 Apstrīdētā lēmuma 1. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka tā ir izmeklējusi *Facebook* grupas rīcību attiecībā, pirmkārt, uz tās veikto datu izmantošanu un, otrkārt, *Facebook* sociālā tīkla platformu Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ).

49 Minētā lēmuma 3. apsvērumā Komisija ir norādījusi:

"Komisija savu izmeklēšanu koncentrē uz *Facebook* veikto datu izmantošanu, kā to parāda daži [*DCMS* komitejas] 2018. gada 5. decembrī un 2019. gada 18. februārī publicētie *Facebook* iekšējie dokumenti. Iepriekš minētie *Facebook* iekšējie dokumenti ir datēti ar 2012.–2015. gadu. Zināms skaits šo dokumentu, šķiet, attiecas uz *Facebook* iekšējām diskusijām, komercstratēģijām vai rīcību saistībā ar piekļuvi *Facebook* datiem, piekļuvi *Facebook* funkcionalitātēm un datu monetizācijas stratēģijām, tostarp iespējām piešķirt trešām personām piekļuvi *Facebook* datiem vai funkcionalitātēm apmaiņā pret dažāda veida atlīdzību un ar dažādiem nosacījumiem. Citi dokumenti, šķiet, ilustrē to, kā *Facebook* izmanto *Onavo* lietojumprogrammu, lai iegūtu komerciāli vērtīgus datus par konkurējošiem pakalpojumiem."

50 Tādējādi Komisija ir norādījusi, ka tā savu izmeklēšanu ir koncentrējusi uz prasītājas veikto datu izmantošanu, kas ilustrēta ar atsevišķiem tās iekšējiem dokumentiem, kurus publicējusi *DCMS* komiteja un kuru saturu tā īsumā ir aprakstījusi. Tā arī ir norādījusi, ka citi dokumenti, šķiet, liecina par to, ka prasītāja izmanto *Onavo* lietojumprogrammu, lai iegūtu komerciāli vērtīgus datus par konkurējošajiem pakalpojumiem.

51 Apstrīdētā lēmuma 4. apsvērumā Komisija ir apgalvojusi:

"Pamatojoties uz šiem dokumentiem, šķiet, ka *Facebook* ir iesaistījies vai iesaistās i) nosacījumiem pakļautos datu koplietošanas nolīgumos, kas palielina datu plūsmu starp *Facebook* un trešām personām, tādējādi palielinot *Facebook* tirgus varu iespējamajā datu tirgū vai radot šķēršļus iekļūšanai tirgū ar datu uzkrāšanu; ii) praksē, kas saistīta ar *Facebook* produktu (tostarp *Onavo* aplikācijas, *Facebook Research* aplikācijas un *Facebook Business Tools*) izmantošanu, lai iegūtu komerciāli vērtīgus datus par konkurējošiem pakalpojumiem, tādējādi bloķējot potenciālos konkurentus un radot šķēršļus iekļūšanai iespējamos sociālo tīklu pakalpojumu un/vai citu digitālo pakalpojumu tirgos; un iii) potenciāli diskriminējošā praksē, kas ierobežo piekļuvi *Facebook* datiem, funkcionalitātēm, lietojumprogrammu saskarnēm (*API*) vai citiem rīkiem atkarībā no tā, vai trešās personas ir uzskatāmas par konkurentiem, tādējādi izslēdzot potenciālos konkurentus un radot šķēršļus iekļūšanai iespējamos sociālo tīklu pakalpojumu un/vai citu digitālo pakalpojumu tirgos."

52 Apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā Komisija ir norādījusi:

"Pamatojoties uz publiski pieejamo informāciju, Komisija arī uzskata, ka, iespējams, ir bijuši gadījumi, kad *Facebook* bloķēja atsauces uz konkurējošām lietojumprogrammām vai [interneta] vietnēm *Facebook* komplektā, tādējādi izslēdzot potenciālos konkurentus un radot šķēršļus ienākšanai iespējamos sociālo tīklu pakalpojumu un/vai citu digitālo pakalpojumu tirgos. Turklāt,

pamatojoties uz publiski pieejamo informāciju, Komisija uzskata, ka *Facebook* paziņotais plāns integrēt savas dažādās saziņas platformas (proti, *WhatsApp*, *Instagram* un *Facebook Messenger*) varētu nostiprināt *Facebook* kā patērētāju saziņas pakalpojumu sniedzēja pozīciju, tādējādi izstumjot potenciālos konkurentus."

53 Apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumā Komisija ir norādījusi:

"Ja šādas rīcības esamība tiktu apstiprināta, tā varētu būt viens vai vairāki [LESD] 101. un/vai 102. panta un EEZ līguma 53. un/vai 54. panta pārkāpumi."

54 Vispirms ir jāizvērtē prasītājas arguments par Komisijas izmeklēšanas priekšmeta neskaidrību.

1) Par Komisijas izmeklēšanas priekšmeta noteikšanu

55 Prasītāja būtībā uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pārprotami pamatots, jo šā lēmuma 1.–3. apsvērums ļauj saprast, ka Komisijas izmeklēšanas priekšmets aptver visas darbības, kas saistītas ar datu izmantošanu, savukārt šā lēmuma 4. un 5. apsvērumā ir ietverti neizsmeļoši datu izmantošanas un prakses piemēri, par kuriem Komisijai ir aizdomas attiecībā uz prasītāju. Tā piebilst, ka apstrīdētajā lēmumā nav aprakstīts neviens identificējams konkurences tiesību pārkāpums un ka šis lēmums, šķiet, atļauj Komisijai veikt vispārēju un neierobežotu visu tās darbību auditu. Līdz ar to Komisijas izmeklēšana līdzinoties "informācijas makšķerēšanai" un prasītāja nevarot zināt savu tiesību un pienākumu apjomu un Vispārējā tiesa nevarot novērtēt, vai attiecīgais informācijas pieprasījums ir attaisnots un vai pieprasītā informācija ir vajadzīga.

56 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītājas argumentus.

57 Ir jānorāda, tāpat kā to dara Komisija, ka apstrīdētā lēmuma 1. un 3. apsvērums būtībā pilda ievada funkcijas. Tādējādi 1. apsvērumā ir norādītas izmeklējamās vienības, proti, *Facebook Inc.* un visi tā grupas uzņēmumi, tostarp it īpaši *WhatsApp Inc.*, *Instagram LLC*, *Facebook Israel Ltd* un *Onavo Inc.*, rīcība, kas veido izmeklēšanas priekšmetu, proti, datu izmantošana, izmeklējamie pakalpojumi, proti, *Facebook* sociālā tīkla platforma, un izmeklējamā ģeogrāfiskā teritorija, proti, EEZ.

58 Apstrīdētā lēmuma 3. apsvērumā Komisija ir identificējusi dokumentus, uz kuriem pamatojoties tā bija nolēmusi sākt izmeklēšanu par prasītājas veikto datu izmantošanu.

59 Apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvērumā Komisija ir uzskaitījusi darbības, par kurām tā, pamatojoties uz minētā lēmuma 3. apsvērumā norādītajiem dokumentiem, turēja aizdomās prasītāju un kuras tā plānoja izmeklēt.

60 Apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumā Komisija uzskata, ka "šāda rīcība" varētu būt viens vai vairāki LESD 101. un 102. panta un EEZ līguma 53. un 54. panta pārkāpumi. Šādi rīkojoties, tā noteikti ir norādījusi uz šā lēmuma 4. un 5. apsvērumā identificēto praksi.

61 Šajā ziņā ir jāuzskata, kā apgalvo pati Komisija, ka apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvērumā uzskaitītās darbības ir norādītas izsmeļoši. Ar šo uzskaitījumu Komisija ir skaidri norādījusi aizdomas, kuras tā plāno pārbaudīt, ir identificējusi apgalvotos konkurences tiesību normu pārkāpumus un tādējādi norobežojusi savas izmeklēšanas priekšmetu šā sprieduma 40. un 41. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

62 Tātad šāds pamatojums atbilst pienākumam norādīt informācijas pieprasījuma nolūku Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta izpratnē.

63 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka citas interpretācijas, kuras minējusi prasītāja un saskaņā ar kurām apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvērumā minētās darbības būtu drīzāk jāuzskata par "neizsmeļošiem piemēriem" vai "konkrētāku praksi" datu izmantošanai, Komisijas izmeklēšanas priekšmetu liktu interpretēt pārmērīgi plaši, un tas nebūtu saderīgi ar šā sprieduma 40. un 41. punktā atgādināto judikatūru.

64 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības atvasināto tiesību akta teksts, cik vien iespējams, ir jāinterpretē tā, lai tas būtu atbilstīgs Līguma tiesību normām un vispārējiem Savienības tiesību principiem (spriedumi, 2007. gada 4. oktobris, *Schutzverband der Spirituosen-Industrie*, C-457/05, EU:C:2007:576, 22. punkts; 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174. punkts, un 2009. gada 25. novembris, Vācija/Komisija, T-376/07, EU:T:2009:467, 22. punkts).

65 Šādos apstākļos prasītāja kļūdaini apgalvo, ka Komisijas izmeklēšanas priekšmets ir neviennozīmīgs, jo tas attiecoties uz visām darbībām, kas ietver prasītājas veiktu datu izmantošanu.

2) Par pārmestās rīcības aprakstu

66 Prasītāja apgalvo – pat pieņemot, ka Komisijas izmeklēšanas priekšmets ir jāsaprot kā tāds, kas stingri attiecas tikai uz apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvērumā uzskaitītajām darbībām, šajā lēmumā nav pietiekami precīzi aprakstīti atsevišķi būtiskie elementi pārkāpumos, par kuriem Komisijai ir aizdomas.

67 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav precizējusi nedz darbības vai produktus, uz kuriem varētu attiekties šā lēmuma 4. apsvēruma i) punktā minētie datu koplietošanas nolīgumi, nedz arī šā lēmuma 4. apsvēruma iii) punktā minētās diskriminējošās darbības, kas ierobežo piekļuvi tās lietojumprogrammu vai citu rīku datiem, funkcionalitātēm un lietojumprogrammu saskarnēm. Otrkārt, Komisija neesot identificējusi konkurentu(-us), kuriem varētu būt nodarīts kaitējums ar apstrīdētā lēmuma 4. apsvēruma ii) punktā minēto diskriminējošo praksi, norāžu uz konkurentu reklāmu vai interneta vietnēm aizdomīgo bloķēšanu un apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā minēto dažādo komunikāciju platformu integrācijas pagaidu plānu. Treškārt, šā lēmuma 4. un 5. apsvērumā izdarītās atsauces uz potenciālo konkurentu izstumšanu un šķēršļu iekļūšanai tirgū radīšanu esot tik vispārīgas, ka tās nenosakot rīcības raksturu, par kuru Komisijai ir aizdomas. Turklāt, tā kā nav identificēts apgalvotās izstumšanas vai šķēršļu veids vai izcelsme, neesot iespējams nošķirt pretkonkurences izstumšanu no konkurences, kas balstīta uz sniegumu un ar ko tiek izstumti mazāk efektīvi konkurenti.

68 Prasītāja apgalvo – no šīm neprecizitātēm izriet, ka nav iespējams noteikt, vai Komisija varēja saprātīgi uzskatīt, ka daži no apstrīdētajā lēmumā minētajiem dokumentiem tai palīdzētu apstiprināt šā lēmuma 4. un 5. apsvērumā uzskaitīto darbību esamību. Prasītāja, minot piemērus, norāda uz trim dokumentiem, kurus Komisija lūgusi iesniegt, kā arī uz apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem meklētājvārdiem, uzsverot, ka šo dokumentu saturam taču neesot nozīmes, pārbaudot šā lēmuma 4. un 5. apsvērumā minēto darbību esamību, un ka attiecīgajiem meklētājvārdiem neesot nekādas ticamas saiknes ar šīm darbībām. Prasītāja arī nevarot lietderīgi darīt zināmus savus apsvērumus Komisijai, un būtībā tai esot jāmēģina uzminēt, kas tai tiek pārmests.

69 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītājas argumentus.

70 Ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas kontekstu un izmeklēšanas, kurā šis lēmums tika pieņemts, stadiju, apstrīdētā lēmuma pamatojums atbilst šā sprieduma 37.–46. punktā atgādinātajai judikatūrai.

71 Apstrīdētā lēmuma 4. apsvērumā Komisija ir aprakstījusi darbības, par kurām tā turēja aizdomās prasītāju, kā arī prasītājas produktus vai pakalpojumus, uz kuriem attiecīgā gadījumā šīs darbības attiecās. Tā ir norādījusi, pirmkārt, uz datu koplietošanas nolīgumiem, kas stiprinātu prasītājas tirgus varu iespējamā datu tirgū vai radītu šķēršļus iekļūšanai šādā tirgū, otrkārt, uz praksi, kas saistīta ar prasītājas veikto produktu *Onavo*, *Facebook Research* un *Facebook Business Tools* izmantošanu, lai iegūtu komerciāli vērtīgus datus par konkurējošiem pakalpojumiem, un, treškārt, uz iespējami diskriminējošu praksi, kas ierobežo konkurentu piekļuvi tās lietojumprogrammu datiem, funkcionalitātēm un lietojumprogrammu saskarnēm. Attiecībā uz diviem pēdējiem prakses veidiem tā ir precizējusi, ka tās dēļ var tikt izslēgti potenciālie konkurenti vai radīti šķēršļi iekļūšanai iespējamos sociālā tīkla un citu digitālo pakalpojumu tirgos.

72 Apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā Komisija ir minējusi, ka varēja būt gadījumi, kad prasītāja atsevišķās tās lietojumprogrammās ir bloķējusi atsauces uz konkurentu lietotnēm vai interneta vietnēm, tādējādi izslēdzot potenciālos konkurentus un radot šķēršļus iekļūšanai iespējamos sociālā tīkla un citu digitālo pakalpojumu tirgos. Komisija ir piebildusi, ka prasītājas plāns integrēt tās dažādās saziņas platformas, proti, *WhatsApp*, *Instagram* un *Facebook Messenger*, varētu nostiprināt tās kā patērētāju saziņas pakalpojumu sniedzējas pozīcijas, izraisot potenciālo konkurentu izstumšanu.

73 Apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvēruma saturs ir jāuzskata par tādu, kas skaidri un nepārprotami apraksta to darbību priekšmetu vai sekas, par kuru veikšanu Komisija tur aizdomās prasītāju, kā arī prasītājas produktus vai pakalpojumus, uz kuriem šīs darbības var attiekties. Šāda informācija ļauj arī pietiekami precīzi noteikt produktus, uz kuriem attiecas izmeklēšana, un aizdomas par pārkāpumiem, ar ko būtu attaisnota šā lēmuma pieņemšana.

74 Turklāt jānorāda – ir taisnība, ka Komisija apstrīdēto lēmumu pieņēma aptuveni gadu pēc pirmā lēmuma par informācijas pieprasījumu, kas tika pieņemts 2019. gada 13. martā, un pēc šā sprieduma 3.–9. punktā atgādinātās informācijas apmaiņas ar prasītāju, kuras ietvaros prasītāja sniedza Komisijai noteiktu informācijas apjomu izmeklēšanas vajadzībām. Tomēr apstrīdētais lēmums tika pieņemts saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003 veiktajā administratīvās procedūras iepriekšējas izmeklēšanas posmā, kura mērķis ir ļaut Komisijai savākt visus nozīmīgos pierādījumus, kas apstiprina vai neapstiprina konkurences noteikumu pārkāpuma esamību, un pieņemt sākotnējo nostāju par procedūras virzību un turpmāko gaitu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 113. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāuzskata, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ļauj, pirmkārt, prasītājai pārbaudīt, vai pieprasītā informācija ir vajadzīga izmeklēšanas veikšanai, un, otrkārt, Savienības tiesai veikt kontroli. No tā ir jāsecina, ka apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots.

76 Šo secinājumu neatspēko šā sprieduma 67. punktā minētie prasītājas argumenti.

77 Ņemot vērā šā sprieduma 41. punktā atgādināto judikatūru, Komisijai apstrīdētajā lēmumā bija skaidri jānorāda aizdomas, kuras tā plānoja pārbaudīt, taču nebija pienākuma darīt zināmu prasītājai visu tās rīcībā esošo informāciju par iespējamiem pārkāpumiem, nedz arī sniegt stingru šo pārkāpumu juridisko kvalifikāciju.

78 Tādējādi – pretēji prasītājas apgalvojumiem – Komisijas pienākums norādīt pamatojumu šajā lietā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas stadijā neprasīja precīzāk norādīt prasītājas darbības un produktus, uz kuriem varētu attiekties apstrīdētā lēmuma 4. apsvēruma i)–iii) punktā minētās darbības, precīzāk identificēt potenciālos konkurentus, kuriem kaitējumu nodarījušas šā lēmuma 4. apsvēruma ii) punktā un 5. apsvērumā minētās darbības, vai sniegt papildu precizējumus par potenciālo konkurentu izstumšanu un šķēršļu radīšanu ienākšanai tirgū.

79 Turklāt apstrīdētā lēmuma 1. apsvērumā Komisija ir definējusi savas izmeklēšanas ģeogrāfisko apjomu, proti, EEZ, un tās materiāltiesisko apjomu, proti, prasītājas veikto datu izmantošanu, kā arī tās sociālā tīkla platformas izmantošanu. Kā pamatoti norāda Komisija, tas vien, ka izmeklēšana attiecas uz vairākām darbībām un ka šīs izmeklēšanas ģeogrāfiskais tvērums ir plašs, pats par sevi nevar liecināt par neskaidru pamatojumu.

80 Tādēļ ir jāuzskata, ka prasītājas kritizētās neprecizitātes nav tādas, kas varētu kaitēt vai nu tās izpratnei par izmeklēšanas nolūku un priekšmetu, kā arī aizdomām par pārkāpumiem, par kuriem Komisija plānoja veikt izmeklēšanu, vai arī Vispārējās tiesas iespējai veikt kontroli.

81 Visbeidzot, runājot par argumentiem, kas balstīti uz prasītājas minētajiem dokumentu un meklētājvārdu piemēriem, kuriem it kā neesot nozīmes, lai pārbaudītu apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvērumā minēto darbību esamību, šie argumenti faktiski ir vērsti uz to, lai apstrīdētu šo dokumentu un meklētājvārdu vajadzību izmeklēšanas veikšanai. Argumenti, ar kuriem tiek apstrīdēta pieprasītās informācijas vajadzība, attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu pēc būtības, un tos nevar ņemt vērā, izskatot pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 9. aprīlis, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija, T-371/17, nav publicēts, EU:T:2019:232, 55. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpēc šie argumenti tiks analizēti, izvērtējot otro pamatu.

82 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja kļūdaini apgalvo, ka ir pārkāpts LESD 296. pantā un Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu attiecībā uz Komisijas izmeklēšanas priekšmetu un to darbību aprakstu, kuras tā plāno pārbaudīt izmeklēšanas gaitā.

b) Par tiesiskās drošības principa, tiesību uz aizstāvību un tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu

83 Attiecībā uz iebildumiem par tiesiskās drošības principa, tiesību uz aizstāvību un tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu jāuzsver, ka prasītāja nenorāda nevienu patstāvīgu argumentu, kas būtu atšķirīgs no argumentiem, kuri minēti, pamatojot iebildumus par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu. Tāpēc šie iebildumi ir jānoraida.

84 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais prasības pamats ir jānoraida kopumā.

2. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā minēto meklētājvārdu noteikšanu un attieksmi pret dokumentiem, kuriem nav nozīmes izmeklēšanā

85 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā, pirmkārt, uz apstrīdētajā lēmumā minēto meklētājvārdu noteikšanu un, otrkārt, attieksmi pret dokumentiem, kas nav nozīmīgi tās izmeklēšanai un kas iesniegti, izpildot apstrīdēto lēmumu.

a) Par meklētājvārdu piemērotību

86 Prasītāja apgalvo, ka Komisija nav paskaidrojusi, kā un kāpēc tā ir uzskatījusi, ka ar meklētājvārdiem, kurus Komisija lūdza piemērot, tiktu identificēti tikai tās izmeklēšanai nozīmīgie dokumenti, kas tai ļautu noteikt, vai pārkāpumi, par kuriem tai bija aizdomas, ir izdarīti.

87 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

88 Kā izriet no šā sprieduma 57.–82. punkta, apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots attiecībā uz Komisijas izmeklēšanas priekšmetu, to darbību aprakstu, kuru esamību tā plānoja pārbaudīt savā izmeklēšanā, un pieprasītās informācijas vajadzību.

89 Ņemot vērā šā sprieduma 37.–46. punktā atgādinātās tiesību normas un judikatūru, kurās ir noteikts pienākuma norādīt lēmuma par informācijas pieprasīšanu pamatojumu apjoms, šis pienākums nenozīmē, ka Komisijai būtu pienākums par katru pieprasīto informāciju vai, kā tas ir šajā gadījumā, katru meklētājvārdu, kura piemērošana tiek lūgta, sniegt īpašu pamatojumu par iemesliem, kuru dēļ tā uzskata, ka, pirmkārt, šī informācija vai meklētājvārds ir vajadzīgs tās izmeklēšanai un, otrkārt, ka šajā informācijā ir ietvertas vai šis meklētājvārds ļauj identificēt tikai ziņas, kurām ir nozīme šajā izmeklēšanā.

90 Ja Komisijai tiktu likts norādīt šādu pamatojumu, tas pārsniegtu arī šā sprieduma 110.–114. punktā noteiktos pienākumus, kas Komisijai ir saistoši, ņemot vērā vajadzības principu. It īpaši prasība par korelāciju starp informācijas pieprasījumu un iespējamo pārkāpumu ir izpildīta, ja Komisija pieprasījuma iesniegšanas brīdī var saprātīgi pieņemt, ka šī informācija var tai palīdzēt noteikt šā pārkāpuma esamību. Šajā ziņā no Komisijas nevar prasīt nekādu noteiktību.

91 Turklāt, kā izriet no šā sprieduma 37. punkta, pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī kontekstu.

92 Šajā ziņā, kā atgādināts šā sprieduma 74. punktā, apstrīdētais lēmums tika pieņemts saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003 veiktajā administratīvās procedūras iepriekšējas izmeklēšanas posmā, kura mērķis ir ļaut Komisijai savākt visus nozīmīgos elementus, kas apstiprina vai neapstiprina konkurences noteikumu pārkāpuma esamību, un pieņemt sākotnējo nostāju par procedūras virzību un turpmāko gaitu.

93 It īpaši tāda informācijas pieprasījuma, kāds ietverts apstrīdētajā lēmumā, vienīgais mērķis ir ļaut Komisijai savākt informāciju un dokumentāciju, kas nepieciešama, lai pārbaudītu konkrētas faktiskās un tiesiskās situācijas esamību un tvērumu (spriedums, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 37. punkts).

94 Turklāt apstrīdētais lēmums tika pieņemts pēc informācijas apmaiņas starp prasītāju un Komisiju, kuras ietvaros prasītāja pati identificēja noteiktus meklētājvārdus, kam varētu būt nozīme, lai sniegtu Komisijai informāciju, kuru tā vēlējās iegūt. Tādējādi citastarp apstrīdētā lēmuma I.C pielikumā daži meklētājvārdi ir apzīmēti kā tādi, kurus prasītāja ir identificējusi, atbildot uz Komisijas 2019. gada 13. martā nosūtīto informācijas pieprasījumu. Turklāt no apstrīdētā lēmuma 15. apsvēruma, kas attiecas uz 2019. gada 11. novembra lēmumu par informācijas pieprasīšanu, kuru vēlāk Komisija bija atsaukusi, izriet, ka Komisija bija izstrādājusi meklētājvārdu sarakstu, kuru piemērošanu tā bija lūgusi, ņemot vērā atbildi, ko prasītāja bija sniegusi uz 2019. gada 13. marta informācijas pieprasījumu, un pamatojoties uz prasītājas iekšējiem dokumentiem, kurus bija publicējusi *DCMS* komiteja. Nav strīda par to, ka apstrīdētajā lēmumā ietvertie meklētājvārdi ir norādīti arī 2019. gada 11. novembra lēmumā.

95 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja nevar lietderīgi atsaukties uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā ietverto meklētājvārdu piemērotību.

b) Par nenozīmīgu dokumentu apstrādi

96 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā sākotnējā lēmumā nav pamatojusi atteikumu atļaut veikt meklētājvārdu piemērošanas rezultātā identificēto dokumentu nozīmīguma pārbaudi. It īpaši, pirmkārt, Komisija neesot paskaidrojusi, kāpēc prasītājai nevarēja tikt atļauts atteikties iesniegt noteiktus dokumentus, pat ja tās neatkarīgie advokāti, kuri ir tiesīgi praktizēt Savienībā, būtu atzinuši, ka šiem dokumentiem acīmredzami nav nozīmes. Otrkārt, tā nav paskaidrojusi, kāpēc dokumenti, kas satur konfidenciālu informāciju par saziņu starp advokātu un viņa klientu, netiktu nodoti Komisijai, bet dokumenti, kas satur personas datus, varētu tikt tai nodoti. Šajā ziņā prasītāja apgalvo – tā kā sākotnējā lēmumā bija noteikts pienākums sniegt informāciju, kas ietver personas datus, Komisijai bija jāparedz atbilstošas un pietiekamas garantijas šīs informācijas aizsardzībai. Taču Komisija neesot pamatojusi savu atteikumu sniegt šādas garantijas.

97 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

98 Vispirms jāatgādina – sākotnējā lēmuma 1. pantā ir paredzēts, ka prasītāja iesniedz Komisijai šā lēmuma I.A, I.B un I.C pielikumā norādītos dokumentus. Ar grozījumu lēmuma 3. pantu Komisija pieņēma īpašu procedūru attiecībā uz dokumentiem, kuri prasītājai bija jāiesniedz saskaņā ar apstrīdēto lēmumu, bet kuriem nebija sakara ar prasītājas komercdarbību un kuros bija ietverti sensitīvi personas dati.

99 Turklāt 2021. gada 8. februārī prasītāja, pamatojoties uz Reglamenta 86. pantu, grozīja prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā grozījumu lēmuma pieņemšanu. Tādējādi, ņemot vērā šā sprieduma 15. punktā atgādinātos prasījumus, prasītājas prasības priekšmets ir lūgums atcelt sākotnējo lēmumu redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar grozījumu lēmumu.

100 Šajā lietā Vispārējā tiesa nevarot lemt par sākotnējā lēmuma tiesiskumu, neņemot vērā grozījumus, kas izriet no grozījumu lēmuma.

101 Atcelšanas prasība, ko cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šādai personai ir interese, lai pārsūdzētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka šā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un ka tādējādi prasības dēļ var rasties labums lietas dalībniekam, kas to ir cēlis (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609,

55. punkts). Pēc analoģijas tas pats attiecas uz interesi izvirzīt kādu pamatu (spriedums, 2017. gada 28. februāris, *Canadian Solar Emea* u.c./Padome, T-162/14, nav publicēts, EU:T:2017:124, 68. punkts).

102 Šajā lietā prasītāja pirms grozījumu lēmuma pieņemšanas neiesniedza Komisijai nekādus dokumentus, uz kuriem būtu attiecināma virtuālās datu telpas procedūra, par kuru nolemts minētajā lēmumā.

103 Tātad prasītāja attiecīgā gadījumā nevarētu gūt nekādu labumu no iespējamā sākotnējā lēmuma atcelšanas, pamatojoties uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, kas izriet no tā, ka šajā lēmumā nav norādes, pirmkārt, par iemesliem, kas liedz tai atteikties nosūtīt noteiktus dokumentus, un, otrkārt, iemesliem, kādēļ nav ieviestas īpašas garantijas, piemēram, procedūra, ar ko izveido virtuālu datu telpu, lai aizsargātu noteiktu fizisko personu privāto dzīvi.

104 No tā izriet, ka šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

105 Tā kā neviens no prasītājas ceturtā pamata atbalstam izvirzītajiem argumentiem nav pamatots, šis pamats ir jānoraida.

3. Par otro pamatu – Regulas Nr. 1/2003 18. panta pārkāpumu, tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu

106 Ar otro pamatu prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkts, jo, ciktāl tajā prasītājai ir noteikts pienākums iesniegt daudzus dokumentus, kuriem nav nozīmes Komisijas veiktajā izmeklēšanā, šis lēmums ir pretrunā vajadzības principam, ar to tiek pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību un ar to Komisijai Regulas Nr. 1/2003 18. pantā piešķirtās pilnvaras tiek ļaunprātīgi izmantotas, lai prettiesiski iegūtu informāciju, kurai nav nozīmes saistībā ar apstrīdētajā lēmumā aprakstītajiem iespējamiem pārkāpumiem.

107 Otro prasības pamatu veido trīs daļas.

a) Par otrā pamata pirmo daļu – Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. un 3. punkta pārkāpumu

108 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 18. pantā paredzēto vajadzības principu. Tā apgalvo, ka ar apstrīdētajā lēmumā minēto meklētājvārdu piemērošanu neizbēgami tiktu atlasīts liels skaits dokumentu, kuriem Komisijas izmeklēšanā nav nozīmes, ņemot vērā, pirmkārt, laikposma, attiecībā uz kuru tiek lūgta meklēšana, lielo ilgumu un, otrkārt, faktu, ka attiecīgie meklētājvārdi ir plaši izplatīti vai pat ikdienas valodas vārdi vai izteicieni. Šādus meklētājvārdus tādējādi varot izmantot kontekstā, kas nav saistīts ar praksi, kura ir Komisijas izmeklēšanas priekšmets. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi vajadzības principu, ciktāl tā esot pieprasījusi iesniegt daudzus dokumentus, nenosakot garantijas, kuras būtu vismaz līdzvērtīgas tām, kas tiek piešķirtas uzņēmumiem saistībā ar pārbaudēm, kuras tiek veiktas saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu.

109 Komisija apstrīd prasītājas argumentu, kuri vērsti pret atsevišķiem apstrīdētajā lēmumā iekļautajiem meklētājvārdiem, pieņemamību, pamatojoties uz to, ka šie argumenti, kas pirmo reizi ir izvirzīti replikas stadijā, ir novēloti un turklāt tie ir atrodami tikai replikas raksta pielikumā.

110 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. apsvērumu Komisijai jāpiešķir pilnvaras visā Savienībā pieprasīt sniegt informāciju, kas vajadzīga, lai tiktu atklāts jebkāds nolīgums, lēmums vai saskaņota darbība, kas aizliegta ar LESD 101. pantu, vai jebkāda dominējoša stāvokļa ļaunprātīga izmantošana, kas aizliegta ar LESD 102. pantu.

111 Turklāt no Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punkta izriet – lai veiktu pienākumus, kas Komisijai uzlikti ar šo regulu, tā ar vienkāršu pieprasījumu vai ar lēmumu var pieprasīt uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām sniegt "visu vajadzīgo informāciju".

112 Kā atgādināts šā sprieduma 43. punktā, Komisija var lūgt izpaust tikai to informāciju, kas tai var ļaut pārbaudīt pārkāpumu pieņēmumus, kuri pamato izmeklēšanas veikšanu un kuri ir norādīti informācijas pieprasījumā.

113 Ņemot vērā Komisijai ar Regulu Nr. 1/2003 piešķirtās plašās izmeklēšanas pilnvaras, tai ir jāizvērtē, vai informācija ir vajadzīga, lai atklātu konkurences tiesību normu pārkāpumus. Pat ja Komisijas rīcībā jau ir norādes vai pat pierādījumi par pārkāpuma esamību, tā var likumīgi uzskatīt par nepieciešamu pieprasīt papildu informāciju, kas tai ļautu labāk noteikt pārkāpuma apmēru, tā ilgumu vai iesaistīto uzņēmumu loku (spriedums, 2021. gada 28. janvāris, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija, C-466/19 P, EU:C:2021:76, 69. punkts).

114 Attiecībā uz kontroli, ko Savienības tiesa veic par Komisijas veikto informācijas vajadzības novērtējumu, no judikatūras izriet, ka informācijas vajadzība ir jāvērtē saistībā ar informācijas pieprasījumā norādīto nolūku, proti, aizdomām par pārkāpumiem, kurus Komisija plāno pārbaudīt. Prasība par korelāciju starp informācijas pieprasījumu un iespējamo pārkāpumu ir izpildīta, ja Komisija pieprasījuma iesniegšanas datumā var saprātīgi pieņemt, ka šī informācija var tai palīdzēt noteikt šā pārkāpuma esamību (spriedums, 2021. gada 28. janvāris, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija, C-466/19 P, EU:C:2021:76, 70. punkts).

115 Šajā lietā jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 1. panta pirmajā daļā Komisija ir nolēmusi, ka prasītājai ir tai jāsniedz šā lēmuma I.A, I.B un I.C pielikumā minētā informācija. I.A pielikumā ietvertas nozīmīgo jēdzienu definīcijas, kā arī norādes – it īpaši tehniskas norādes –, kas jāievēro pieprasīto dokumentu iesniegšanā. I.B pielikumā ietvertas noformējuma norādes. I.C pielikumā ietverti meklētājvārdi, kas prasītājai jāpiemēro attiecībā uz tās iekšējiem dokumentiem, kā arī paskaidrojumi šajā ziņā. Komisijas pieprasītie dokumenti ir dokumenti, kuri atbilst šiem meklētājvārdiem un kurus konkrēti turētāji (*custodians*) sagatavojuši savā vārdā vai kurus tie ir saņēmuši. Šie turētāji ir trīs, proti, [*konfidenciāli*] [1].

1) Par prasītājas argumentu tvērumu un apstrīdēto meklētājvārdu identificēšanu

116 Lai pamatotu savu argumentu, ka, piemērojot apstrīdētajā lēmumā minētos meklētājvārdus, tiktu iegūti rezultāti, kas ietvertu lielu skaitu nenozīmīgu dokumentu, prasītāja it īpaši norāda dažus apstrīdētā lēmuma I.C pielikumā minētos meklētājvārdus, vienlaikus apgalvojot, ka šie termini ir jāsaprot kā neizsmeļoši piemēri, kas paredzēti, lai ilustrētu tās argumentāciju. Tā piebilst, ka būtu bijis nesaprātīgi, pat neiespējami katru meklētājvārdu aplūkot atsevišķi.

117 Jāatgādina, tas vien, ka Vispārējā tiesa atzīst par pamatotu prasības pamatu, ko prasītājs izvirza savas atcelšanas prasības atbalstam, neļauj tai automātiski atcelt apstrīdēto aktu pilnībā. Proti, aktu pilnībā nevar atcelt, ja ir acīmredzams, ka šis prasības pamats, kas attiecas vienīgi uz kādu

[1] Konfidenciālie dati ir aizklāti.

konkrētu apstrīdētā tiesību akta aspektu, ir tāds, kas var būt par pamatu tikai daļējai atcelšanai (spriedums, 2008. gada 11. decembris, Komisija/*Département du Loiret*, C-295/07 P, EU:C:2008:707, 104. punkts).

118 Šajā ziņā Savienības tiesību akta daļēja atcelšana ir iespējama tikai tad, ja elementi, kurus tiek lūgts atcelt, ir nodalāmi no pārējā tiesību akta. Šī prasība attiecībā uz nodalāmību nav izpildīta, ja ar tiesību akta daļēju atcelšanu tiek grozīta šā akta būtība. Lai pārbaudītu apstrīdēto tiesību normu nodalāmību, ir jāizvērtē minēto tiesību normu tvērums, lai varētu noteikt, vai to atcelšana grozītu apstrīdētā lēmuma jēgu un būtību (skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/Padome, C-425/13, EU:C:2015:483, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 1. pantā prasītājai ir noteikts pienākums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu iesniegt šā lēmuma pielikumos paredzētos dokumentus, proti, tos, kuri izriet no minētajos pielikumos ietverto meklētājvārdu piemērošanas prasītājas datubāzēs un kurus noteiktā laikposmā konkrēti turētāji ir sagatavojuši savā vārdā vai kurus tie ir saņēmuši.

120 Šajā ziņā vispārējs novērtējums par to, vai Komisija ir ievērojusi vajadzības principu, būtu jāuzskata par neatbilstošu, ja tas vispār ir iespējams. Proti, apstāklis, ka noteikti meklētājvārdi, kā to apgalvo prasītāja, var būt pārāk neskaidri tādā ziņā, ka, pieprasot iesniegt visus dokumentus, kas izriet no šo meklētājvārdu piemērošanas, Komisija neesot ievērojusi vajadzības principu, neietekmē faktu, ka citi meklētājvārdi var būt pietiekami precīzi vai mērķtiecīgi, lai ļautu konstatēt korelāciju, kas prasīta saskaņā ar šā sprieduma 114. punktā atgādināto judikatūru.

121 No tā izriet, ka tad, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka daži meklētājvārdi ir definēti pārāk neskaidri un ka tādējādi tie ir ietverti apstrīdētajā lēmumā, neievērojot vajadzības principu, tai šis lēmums būtu jāatceļ tikai tiktāl, ciktāl tajā prasītājai ir noteikts pienākums iesniegt dokumentus, kas izriet no attiecīgo meklētājvārdu piemērošanas.

122 Šāda daļēja atcelšana neietekmētu prasītājas pienākumu saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. pantu iesniegt dokumentus, kas izriet no citu meklētājvārdu piemērošanas, kuri pieņemti saskaņā ar vajadzības principu. Šādi rīkojoties, šāda daļēja atcelšana negrozītu nedz apstrīdētā lēmuma jēgu, nedz būtību šā sprieduma 118. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

123 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz Savienības iestāžu tiesību aktiem attiecas tiesiskuma prezumpcija, kas atcelšanas prasības iesniedzējiem ir jāatspēko, iesniedzot pierādījumus, kas var likt apšaubīt atbildētājas iestādes veikto vērtējumu (skat. spriedumu, 1999. gada 6. oktobris, *Salomon*/Komisija, T-123/97, EU:T:1999:245, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

124 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa var pārbaudīt tikai to meklētājvārdu atbilstību vajadzības principam, kurus prasītāja specifiski apstrīdējusi. Pārējie meklētājvārdi uzskatāmi par tādiem, kas noteikti saskaņā ar šo principu.

125 Prasītāja noteiktus meklētājvārdus ir identificējusi prasības pieteikumā, savukārt vēl citus identificējusi tikai replikas stadijā, dažus no tiem – replikas raksta pamatdaļā, bet citus – tā pielikumā.

126 Komisija apstrīd prasītājas argumentu, kuri vērsti pret pirmo reizi replikas stadijā minētajiem meklētājvārdiem, pieņemamību, pamatojoties uz to, ka tie esot novēloti un iekļauti tikai replikas raksta pielikumā.

127 No Reglamenta 84. panta izriet, ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

128 Jēdziens "pamats" šīs tiesību normas izpratnē ir interpretēts plaši, ietverot arī iebildumus (spriedums, 2018. gada 29. novembris, Spānija/Komisija, T-459/16, nav publicēts, EU:T:2018:857, 25. punkts) un pat vienkārši "argumentus" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. jūlijs, *Silver Plastics* un *Johannes Reifenhäuser*/Komisija, T-582/15, nav publicēts, EU:T:2019:497, 198. punkts).

129 Šajā lietā prasītāja būtībā apgalvo, ka jaunu meklētājvārdu norādīšana replikas stadijā paredzēta tikai tam, lai pamatotu jau prasības pieteikumā izklāstītos argumentus, nevis lai atspēkotu pretējus argumentus vai pierādījumus, ko Komisija bija iesniegusi iebildumu raksta stadijā. Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 120. un 121. punktā izklāstītos iemeslus, ir jāuzskata, ka, šādi rīkojoties, prasītāja ir izvirzījusi jaunu argumentāciju, kas vērsta pret elementiem, kurus, pirmkārt, tā nebija tieši apstrīdējusi prasības pieteikumā, lai gan tai bija tiesības to darīt, un kurus, otrkārt, Komisija iebildumu rakstā nav minējusi.

130 Turklāt par attiecīgajiem meklētājvārdiem, kas ietverti nevis pašā replikas raksta pamatdaļā, bet tikai tā pielikumā, ir jāatgādina, ka pielikumiem ir vienīgi pierādīšanas un tehniskā funkcija (spriedums, 2002. gada 21. marts, *Joynson*/Komisija, T-231/99, EU:T:2002:84, 154. punkts).

131 Tādēļ prasītājas argumenti, kas pamatoti ar meklētājvārdiem, kuri pirmo reizi minēti replikas stadijā, ir jānoraida kā nepieņemami.

2) Par to argumentu pamatotību, kuri vērsti pret prasības pieteikumā minētajiem meklētājvārdiem

132 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka izteicieni "big question" (liels jautājums), "for free" (par brīvu), "not good for us" (mums nav izdevīgi) un "shut* down" (slēgt) pēc savas būtības ir lietojami ikdienas valodā, lai runātu par jautājumiem, kuriem jebkurā gadījumā nav nekāda sakara ar Komisijas izmeklēšanā aplūkoto rīcību vai praksi. Tādējādi šādi meklētājvārdi esot acīmredzami pārāk neskaidri un vispārīgi un tie veidojot liela mēroga "informācijas makšķerēšanu". Tā piebilst, ka šo vispārīgo meklētājvārdu piemērošana dokumentiem, kas attiecas uz [*konfidenciāli*] publisko personu [*konfidenciāli*], palielina iespēju iegūt rezultātus, kuriem nav nozīmes. Šīs personas uzņemas atbildību un uzraudzību pār visiem prasītājas komercdarbības aspektiem, tostarp darbībām, kam ir maz vai pat vispār nav nekāda sakara ar faktiem, uz kuriem attiecas izmeklēšana, piemēram, uzņēmuma cilvēkresursiem, finanšu organizāciju un sociālo atbildību, vai arī šo personu iesaistīšanos personīgajos projektos un filantropijas darbībās. Turklāt prasītāja min dažus dokumentu piemērus, kurus tā uzskata par nenozīmīgiem un kuri ir identificēti, piemērojot noteiktus meklētājvārdus.

133 Komisija apstrīd apgalvojumus attiecībā uz meklētājvārdiem "big question", "for free", "not good for us" un "shut* down".

134 Attiecībā uz meklētājvārdu "big question" Komisija pamatoti apgalvo – un prasītāja šo apgalvojumu neapstrīd –, ka šis izteiciens parādās e-pasta vēstulē, kuru [*konfidenciāli*] nosūtīja diviem saviem kolēģiem un kurā [*konfidenciāli*] ir tās kopijas adresāts. Šajā e-pasta vēstulē [*konfidenciāli*] deva norādījumus atteikt dažiem komersantiem piekļuvi prasītājas lietojumprogrammu saskarnēm (*API*). Šajā e-pasta vēstulē ar vārdu "big question" bija norādīts

uz stratēģisku lēmumu, kas šajā ziņā ir jāpieņem. Komisija secina – un prasītāja to neapstrīd –, ka vārdi "big question" varēja parādīties vai nu atbildēs uz šo e-pasta vēstuli, vai arī turpmākajās e-pasta vēstulēs, kuras attiecas uz minēto "lielo jautājumu" un kuras rakstīja iepriekš minētās personas, vai arī citās šo pašu personu e-pasta vēstulēs, kurās bija minēti iespējami līdzīgi pret konkurenci vērsti stratēģiski lēmumi.

135 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 4. apsvēruma iii) punkta, Komisija ir paredzējusi izmeklēt, vai pastāv iespējami diskriminējoša prakse, kas ierobežo piekļuvi *Facebook* datiem, funkcionalitātēm un *API* vai citiem rīkiem, pamatojoties uz trešo personu iespējamo klasificēšanu par konkurentiem, tādējādi izslēdzot potenciālos konkurentus un radot šķēršļus iekļūšanai iespējamos ar sociālo tīklu saistīto pakalpojumu vai citu digitālo pakalpojumu tirgos.

136 Prasītājai nav pamata apgalvot, ka Komisijai savs pieprasījums bija jāattiecina tikai uz e-pasta vēstulēm, kurās ir atsauce uz šo sākotnējo e-pasta vēstuli vai kuras ir saistītas ar to, vai būtiski jāierobežo savs pieprasījums ar citiem līdzekļiem, piemēram, nosakot daudz īsākus laikposmus vai attiecinot meklēšanu tikai uz saziņu starp konkrētajām personām. Tāpat tai nav pamata apgalvot, ka šā meklētājvārda piemērošana visiem trim turētāju septiņu gadu laikposmā sagatavotajiem vai saņemtajiem dokumentiem ir uzskatāma par liela apjoma "informācijas makšķerēšanu".

137 Proti, jānorāda, ka meklētājvārds "big question" ir piemērojams tikai diviem turētājiem, proti, [*konfidenciāli*], un ka laikposms, uz kuru attiecas pieprasījums par šo meklētājvārdu, ir tāds pats kā laikposms, uz kuru attiecas pati izmeklēšana.

138 Tāpēc un ņemot vērā šā sprieduma 134. punktā minētos apstākļus, kurus prasītāja neapstrīd, Komisija, lūdzot tai iesniegt dokumentus, kas izriet no meklētājvārda "big question" piemērošanas, lai gan šis izteiciens var tikt lietots ikdienas valodā, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā varēja pamatoti pieņemt, ka šai informācijai ir tāds raksturs, kas tai var palīdzēt noteikt šā lēmuma 4. apsvēruma iii) punktā minētās rīcības esamību saskaņā ar šā sprieduma 114. punktā minēto judikatūru.

139 Attiecībā uz meklētājvārdu "for free" Komisija pamatoti apgalvo – un prasītāja šo apgalvojumu neapstrīd –, ka šī frāze ir ietverta *DCMS* komitejas publiskotajā e-pasta vēstulē, kurā bija minētas prasītājas komerciālās stratēģijas datu monetizācijas jomā, it īpaši dažādās iespējas piešķirt trešām personām, kas ir lietojumprogrammu izstrādātāji, piekļuvi *API* un datiem par prasītājas lietotājiem. Tāpat tā neapstrīd, ka e-pasta vēstules autors ir apspriedis, vai piekļuve tiks piešķirta bez maksas vai par maksu, ar nosacījumu, ka tiks veikti reklāmas izdevumi, vai apmaiņā pret pilnīgu datu un *API* savstarpīgumu tādējādi, ka prasītājas *API* un dati tiks bez maksas darīti pieejami trešo personu lietojumprogrammām, kas darbojas *Facebook* platformā, izmantojot *API*, apmaiņā pret to lietotāju datu nodošanu prasītājas rīcībā. Komisija no tā secina – un prasītāja to neapstrīd –, ka meklētājvārds "for free" ļauj identificēt dokumentus, kuros ir atsauce uz iespējamiem nolīgumiem par nosacītu informācijas apmaiņu, kas var palielināt datu plūsmu starp prasītāju un trešām personām, tādējādi pastiprinot tās tirgus varu vai radot šķēršļus iekļūšanai tirgū, izmantojot datu uzkrāšanu. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 4. apsvēruma i) punkta, Komisija ir paredzējusi tieši izmeklēt šādu nolīgumu pastāvēšanu.

140 Prasītāja arī saistībā ar šo meklētājvārdu izvirza šā sprieduma 136. punktā minētos argumentus. Šā sprieduma 137. un 138. punktā minētajiem iemesliem analoģisku iemeslu dēļ ir jāuzskata, ka Komisija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā varēja saprātīgi pieņemt, ka šī informācija tai varētu palīdzēt noteikt šā lēmuma 4. apsvēruma i) punktā minētās rīcības esamību saskaņā ar šā sprieduma 114. punktā minēto judikatūru.

141 Attiecībā uz meklētājvārdu "shut* down" Komisija norāda – un prasītāja to neapstrīd –, ka šis izteiciens tika izmantots, pirmkārt, prasītājas iekšējos dokumentos, kurus publicējusi *DCMS* komiteja, saistībā ar to, ka tā, iespējams, ir pieņēmusi stratēģiju, kas ierobežo piekļuvi tās datiem trešām personām, kuras tiek uztvertas kā konkurenti, un, otrkārt, e-pasta vēstulē, kurā [*konfidenciāli*] piekrita ierobežot piekļuvi *API* lietojumprogrammai *Vine*.

142 Komisija piebilst – un prasītāja to neapstrīd –, ka meklētājvārds "shut* down" attiecas uz to, ka prasītāja, iespējams, ir pieņēmusi apstrīdētā lēmuma 4. apsvēruma iii) punktā minēto ierobežojošo stratēģiju attiecībā uz piekļuvi tās datiem tādām trešām personām, kas tiek uztvertas kā konkurenti. Tādējādi šis meklētājvārds ļaujot identificēt dokumentus, kuros ir norāde uz šādām potenciāli pret konkurenci vērstām darbībām, ņemot vērā, ka tas, iespējams, tiktu lietots, lai norādītu uz piekļuves prasītājas datiem ierobežojumu citiem konkurentiem.

143 Prasītāja arī saistībā ar šo meklētājvārdu izvirza šā sprieduma 136. punktā minētos argumentus. Šā sprieduma 137. un 138. punktā minētajiem iemesliem līdzīgu iemeslu dēļ – izņemot, ka meklētājvārds "shut* down" tika piemērots trim turētājiem, – ir jāuzskata, ka Komisija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā varēja saprātīgi pieņemt, ka šī informācija tai varētu palīdzēt noteikt šā lēmuma 4. apsvēruma iii) punktā minētās rīcības esamību saskaņā ar šā sprieduma 114. punktā minēto judikatūru.

144 Attiecībā uz meklētājvārdu "not good for us" prasītāja neapstrīd, ka šis izteiciens parādās 2012. gada 19. novembrī [*konfidenciāli*] nosūtītajā e-pasta vēstulē, kuru *DCMS* komiteja publicējusi 2018. gadā un kura attiecas uz iespēju, ka izstrādātāji izveidotu lietotnes, kurās tiktu izmantoti dati par *Facebook* lietotājiem un viņu draugiem, nesniedzot nekādus datus atpakaļ prasītājai. Šajā e-pasta vēstulē [*konfidenciāli*] norādīja dažādus veidus, kādos prasītāja apmaiņā pret saviem datiem varētu iegūt datus no trešām personām.

145 Komisija piebilst – un prasītāja to neapstrīd –, ka izteiciens "not good for us", ņemot vērā attiecīgo e-pasta vēstuli, šķiet, attiecas uz iespējamiem nolīgumiem, kas paredzēti apstrīdētā lēmuma 4. apsvēruma i) punktā, par nosacīto datu apmaiņu, kas varētu palielināt datu plūsmu starp prasītāju un trešām personām, tādējādi pastiprinot prasītājas tirgus varu vai radot šķēršļus iekļūšanai tirgū, izmantojot datu uzkrāšanu. Komisija vēl piebilst, ka šis izteiciens varēja parādīties arī atbildēs uz šo e-pasta vēstuli, turpmākajās e-pasta vēstulēs par to, vai arī citi izstrādātāju prakses veidi varētu būt "nelabvēlīgi [prasītājai]", kā apgalvo [*konfidenciāli*], vai citās e-pasta vēstulēs no šīs personas, kurās būtu aplūkots tas pats jautājums par citu izstrādātāju pieņemtu līdzīgu praksi.

146 Prasītāja arī saistībā ar šo meklētājvārdu izvirza šā sprieduma 136. punktā minētos argumentus. Šā sprieduma 137. un 138. punktā minētajiem iemesliem analoģisku iemeslu dēļ ir jāuzskata, ka Komisija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā varēja saprātīgi pieņemt, ka šī informācija tai varētu palīdzēt noteikt šā lēmuma 4. apsvēruma i) punktā minētās rīcības esamību saskaņā ar šā sprieduma 114. punktā minēto judikatūru.

147 No tā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija būtu pārkāpusi vajadzības principu attiecībā uz meklētājvārdiem "big question", "for free", "not good for us" un "shut* down".

148 Turklāt, ņemot vērā to, ka Komisija ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, kā tas izriet no pirmā prasības pamata izskatīšanas, prasītāja tāpat kļūdaini pārmet Komisijai, ka tā nav paskaidrojusi, kā noteiktu meklētājvārdu izmantošana atbilst vajadzības principam.

149 Otrkārt, attiecībā uz meklētājvārdiem "compet* + shar*", "compet* + partner*", "compet* + strateg *", "line + strateg*" un "line + block*" jānorāda, ka prasītāja apstrīd to tiesiskumu, pamatojoties uz to, ka, pēc tās ieskata, to dokumentu skaits, kas tiktu identificēti, piemērojot šos meklētājvārdus tās iekšējās datubāzēs, būtu ļoti liels. Attiecībā uz meklētājvārdiem "[*konfidenciāli*] + shar*", "[*konfidenciāli*] + shar*", "[*konfidenciāli*] + shar*", "[*konfidenciāli*] + shar*", "[*konfidenciāli*] + shar*", "duplicat* + (limit & data)", "duplicat* + block*" un "duplicat* + remov *" prasītāja apgalvo, ka to piemērošana identificē dokumentus, kurus tā uzskata par nenozīmīgiem saistībā ar Komisijas veikto izmeklēšanu. Šie divi apstākļi pierādot, ka visi šie meklētājvārdi neatbilst vajadzības principam.

150 Tomēr, kā apgalvo Komisija, šie argumenti neļauj apstrīdēt attiecīgo meklētājvārdu piemērotību vai vajadzību tās izmeklēšanas veikšanai. Proti, no strīdīgā informācijas pieprasījuma rakstura izriet, ka tā apjoms konkretizējas tikai pēc meklētājvārdu piemērošanas prasītājas datubāzēs, lai identificētu dokumentus, kas atbilst šiem meklētājvārdiem. Meklētājvārdu piemērošanas metode padara neizbēgamu tādu dokumentu identificēšanu, kuriem galu galā nav nozīmes izmeklēšanā. Tādējādi tas fakts vien, ka, piemērojot meklētājvārdus, tiek identificēti daudzi dokumenti, no kuriem daži vēlāk izrādās nenozīmīgi Komisijas izmeklēšanai, pats par sevi nav pietiekams, lai šā sprieduma 113. un 114. punktā minētās judikatūras izpratnē uzskatītu, ka attiecīgajiem meklētājvārdiem nav nekādas saistības ar pārkāpumu, par kuru Komisijai ir aizdomas. Tāpat ar to nepietiek, lai izslēgtu, ka Komisija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā varēja saprātīgi pieņemt, ka šo meklētājvārdu piemērošana tai palīdzētu noteikt šā pārkāpuma esamību un apmēru, tā ilgumu vai iesaistīto uzņēmumu loku.

151 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja nav pierādījusi, ka apstrīdētajā lēmumā ietvertais meklētājvārds neatbilst vajadzības principam, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punkta, kā tas ir interpretēts šā sprieduma 110.–114. punktā atgādinātajā judikatūrā.

152 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka Komisija ir pārkāpusi vajadzības principu, jo tā ir lūgusi iesniegt dokumentus, nenosakot garantijas, kas būtu vismaz līdzvērtīgas tām, kuras uzņēmumiem tiek piešķirtas saistībā ar pārbaudēm, kas tiek veiktas saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu, jānorāda, ka Vispārējai tiesai, izskatot prasību atcelt tādu lēmumu par informācijas pieprasīšanu kā apstrīdētais lēmums, ir jāpārbauda, ņemot vērā tajā izvirzīto prasības pamatu robežas, vai ar šādu lēmumu tiek ievērotas tiesības, kas attiecīgajam uzņēmumam izriet no šādam lēmumam piemērojamā tiesiskā regulējuma. Turpretim tai nav jāpārbauda šāda lēmuma tiesiskums salīdzinājumā ar tiesisko regulējumu, kas piemērojams lēmumiem, kuri pieņemti, pamatojoties uz atšķirīgiem juridiskiem pamatiem, tādiem kā lēmumi par pārbaudi.

153 Tomēr jāatgādina, ka uzņēmumiem, kuriem adresēts informācijas pieprasījums, ir sniedzamas atbilstošas garantijas.

154 It īpaši, izpildot lēmumu par informācijas pieprasīšanu, šāds uzņēmums var identificēt Komisijas pieprasītos dokumentus un tos pārbaudīt ar savu advokātu palīdzību pirms to paziņošanas Komisijai. Līdz ar to šim uzņēmumam ir iespēja atteikties iesniegt dokumentus, uz kuriem

attiecas advokāta un klienta savstarpējās saziņas konfidencialitāte. Turklāt tas var iesniegt Komisijai argumentētu lūgumu nodot atpakaļ dokumentus, kuriem nav nozīmes. Šāda iespēja ir skaidri atzīta Komisijas Paziņojumā par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu (OV 2011, C 308, 6. lpp.). Komisijai ir pienākums izskatīt šādu lūgumu un vajadzības gadījumā atdot atpakaļ dokumentus, kuriem nav nozīmes.

155 Tādējādi otrā prasības pamata pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par otrā pamata otro daļu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

156 Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, kas ir aizsargātas ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 2. punktu un 48. panta 2. punktu, ciktāl ar šo lēmumu prasītājai ir uzlikts pienākums iesniegt dokumentus, kuri, pirmkārt, nav lietderīgi Komisijas izmeklēšanā un, otrkārt, attiecas uz darbībām, kas nav paredzētas šajā lēmumā, piemēram, virtuālo vai paplašināto realitāti. Tā piebilst, ka apstrīdētā lēmuma saturs tai neļauj uzzināt, vai tās pārvaldītie datu centri un vai daži no tās jaunajiem produktiem, tādi kā "Messenger Rooms" grupas videozvanu pakalpojums, ietilpst Komisijas izmeklēšanas jomā. Tāpat arī iespējamie pārkāpumi, kurus Komisija izmeklē, tai nav zināmi vai nav skaidri identificēti. Šo iemeslu dēļ tai neesot iespējams efektīvi sagatavot savu aizstāvību procesa posmā, kas balstīts uz sacīkstes principu, un veikt pasākumus, ko tā varētu uzskatīt par lietderīgiem šajā nolūkā, piemēram, meklēt un glabāt attaisnojošus pierādījumus vai liecības.

157 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītājas argumentus.

158 Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana administratīvo procesu norisē konkurences politikas jomā ir vispārējs Savienības tiesību princips, kura ievērošanu nodrošina Savienības tiesas (skat. spriedumu, 2009. gada 3. septembris, *Prym* un *Prym Consumer*/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

159 Jāatgādina, ka administratīvais process Komisijā atbilstoši Regulai Nr. 1/2003 iedalāms divos atsevišķos un secīgos posmos, no kuriem katrs atbilst noteiktai iekšējai loģikai, proti, pirmkārt, iepriekšējas izmeklēšanas posms un, otrkārt, posms, kas balstīts uz sacīkstes principu. Iepriekšējas izmeklēšanas posms, kurā Komisija izmanto Regulā Nr. 1/2003 paredzētās izmeklēšanas pilnvaras un kurš noris līdz paziņojumam par iebildumiem, ir paredzēts, lai Komisija varētu savākt visus nozīmīgos faktus, kas apstiprina vai noliedz konkurences tiesību normu pārkāpuma esamību, un formulēt sākotnējo nostāju par procedūras virzību, kā arī turpmāko rīcību. Turpretī posms, kas balstīts uz sacīkstes principu, sākas ar paziņojuma par iebildumiem pieņemšanu un turpinās līdz galīgā lēmuma pieņemšanai, un tam ir jāļauj Komisijai pieņemt galīgo lēmumu par pārmesto pārkāpumu (skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

160 Pirmkārt, iepriekšējas izmeklēšanas posms sākas dienā, kad Komisija, īstenojot pilnvaras, kas tai piešķirtas Regulas Nr. 1/2003 18. un 20. pantā, veic pasākumus, kuri liecina par vainošanu pārkāpumā un kuriem ir nozīmīga ietekme uz aizdomās turēto uzņēmumu stāvokli. Otrkārt, tikai administratīvā posma, kurš balstīts uz sacīkstes principu, sākumā attiecīgais uzņēmums ar paziņojumu par iebildumiem tiek informēts par visiem būtiskajiem faktiem, uz kuriem Komisija balstās šajā procedūras stadijā, un šim uzņēmumam ir tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, lai nodrošinātu savu tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu. Līdz ar to tikai pēc paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas attiecīgais uzņēmums var pilnībā atsaukties uz savām tiesībām uz

aizstāvību. Proti, ja šīs tiesības būtu attiecināmas uz posmu pirms paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas, Komisijas veiktās izmeklēšanas efektivitāte tiktu apdraudēta, jo attiecīgais uzņēmums jau iepriekšējas izmeklēšanas posmā varētu identificēt to informāciju, kas Komisijai jau ir zināma, un attiecīgi to informāciju, kuru vēl varētu noslēpt (skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

161 Tomēr izmeklēšanas pasākumi, ko Komisija ir veikusi iepriekšējas izmeklēšanas posmā, it īpaši pārbaudes pasākumi un informācijas pieprasījumi, pēc savas būtības nozīmē pārkāpuma apgalvojumu un tie var būtiski ietekmēt aizdomās turēto uzņēmumu situāciju. Tātad ir svarīgi novērst, ka šajā administratīvā procesa posmā varētu tikt neatgriezeniski aizskartas tiesības uz aizstāvību, jo veiktajiem izmeklēšanas pasākumiem var būt izšķiroša nozīme, sniedzot pierādījumus par uzņēmumu nelikumīgu rīcību, par ko tie varētu būt atbildīgi (skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 35. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 15. punkts).

162 Šajā lietā jākonstatē, ka Komisija apstrīdēto lēmumu ir pieņēmusi savas izmeklēšanas, kas attiecas uz prasītājas veikto datu izmantošanu, iepriekšējas izmeklēšanas posmā un pirms paziņojuma par iebildumiem pieņemšanas. Tādējādi saskaņā ar šā sprieduma 161. punktā atgādināto judikatūru jānosaka, vai prasītāja ir pierādījusi, ka tās tiesības uz aizstāvību apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dēļ ir neatgriezeniski aizskartas.

163 Pirmkārt, argumenti, ar kuriem prasītāja atsaucas uz tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo tai saskaņā ar apstrīdēto lēmumu bija jāiesniedz Komisijas izmeklēšanai nelietderīgi dokumenti, ir balstīti uz pieņēmumu, ka šis lēmums ir pieņemts, pārkāpjot Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punktā paredzēto vajadzības principu. Tādēļ, ņemot vērā šā pamata pirmās daļas noraidīšanu, šie argumenti ir jānoraida.

164 Otrkārt, jākonstatē, ka prasītāja, šīs pamata daļas atbalstam apgalvojot, ka tā nevar identificēt ne praksi, par kuru Komisijai ir aizdomas, ne arī to, vai noteiktas tās darbības un atsevišķi tās produkti ietilpst Komisijas izmeklēšanas jomā, patiesībā apstrīd Komisijas izmeklēšanas priekšmeta noteikšanas skaidrību un to, ka Komisija ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

165 Ņemot vērā šā sprieduma 82. punktā izklāstītos apsvērumus, no kuriem izriet, ka Komisija ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz izmeklēšanas priekšmetu un to darbību aprakstu, kuru esamību tā plānoja pārbaudīt savā izmeklēšanā, šie apgalvojumi ir jānoraida.

166 Attiecībā uz prasītājas jautājumiem, vai dažas tās darbības jomas vai produkti ietilpst Komisijas izmeklēšanas priekšmetā, šā sprieduma 41. punktā ir atgādināts, ka Komisijai nav pienākuma paziņot lēmuma, ar kuru pieprasa informāciju, adresātam visu tās rīcībā esošo informāciju par iespējamiem pārkāpumiem un tai nevar pieprasīt iepriekšējas izmeklēšanas posmā – papildus pieņēmumiem par pārkāpumiem, kurus tā plāno pārbaudīt, – norādīt arī netiešus pierādījumus, t.i., apstākļus, kas ļauj tai uzskatīt, ka ir iespējams LESD 101. panta pārkāpums. Proti, šāds pienākums apdraudētu judikatūrā noteikto līdzsvaru starp izmeklēšanas efektivitātes saglabāšanu un attiecīgā uzņēmuma tiesību uz aizstāvību saglabāšanu (spriedums, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 37. punkts).

167 Turklāt jākonstatē – prasītāja uzsver, ka apgalvotā nenoteiktība attiecībā uz tai pārmesto rīcību ir traucējusi tai veikt pasākumus, kurus tā uzskatīja par lietderīgiem tās attaisnošanai, un tādējādi sagatavot savu aizstāvību administratīvā procesa posmā, kas balstīts uz sacīkstes principu, taču tā nav pierādījusi, ka minētās neskaidrības ir izraisījušas nelabojamu tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

168 Šādos apstākļos apstrīdētais lēmums, kas iekļaujas Regulā Nr. 1/2003 paredzētās administratīvās procedūras iepriekšējas izmeklēšanas posmā, ir jāuzskata par pieņemtu, ievērojot prasītājas tiesības uz aizstāvību.

169 Tāpēc otrā prasības pamata otrā daļa ir jānoraida.

c) Par otrā pamata trešo daļu – pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu

170 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā ir ļaunprātīgi izmantojusi savas izmeklēšanas pilnvaras un faktiski veikusi vispārēju un neierobežotu izmeklēšanu attiecībā uz visām prasītājas darbībām, kā arī tās augstākā līmeņa vadītāju darbībām, proti, "informācijas makšķerēšanu", ar apstrīdēto lēmumu mēģinot noteikt, vai prasītāja ir veikusi citas pret konkurenci vērstas darbības vai ir izdarījusi citus pārkāpumus, tostarp ārpus konkurences tiesību piemērošanas jomas. Šajā ziņā tā apgalvo, ka darbības, uz kurām attiecas Komisijas izmeklēšana, apstrīdētajā lēmumā ir formulētas nenoteikti un ka tajā nav precizēti nedz attiecīgie tirgi un darbības, nedz potenciālie konkurenti, kuri varētu būt cietuši, nedz arī atšķirība starp pretkonkurences izstumšanu no tirgus un uz sniegumu balstītu izstumšanu.

171 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītājas argumentus.

172 Jākonstatē, ka prasītājas argumenti, kas izvirzīti šīs pamata daļas atbalstam, no jauna ir vērsti uz to, lai apstrīdētu, ka Komisija ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Tādējādi arguments par prakses, kas ir Komisijas izmeklēšanas priekšmets, formulējuma neskaidro raksturu un arguments par to konkurentu neidentificēšanu, kuri, iespējams, ir cietuši no izmeklējamām darbībām, jau ir noraidīti kā nepamatoti saistībā ar pirmā prasības pamata pirmo iebildumu. Runājot par argumentiem, ka apstrīdētajā lēmumā neesot pietiekami precizētas prasītājas darbības un tirgi, uz kuriem attiecas izmeklēšana, tāpat kā atšķirība starp pretkonkurences izstumšanu no tirgus un uz sniegumu balstītu izstumšanu, ar tiem – ņemot vērā, pirmkārt, procesa stadiju, kurā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, un šā sprieduma 160. punktā atgādināto judikatūru un, otrkārt, Komisijas pienākuma pamatot apstrīdēto lēmumu apjomu, kas atgādināts šā sprieduma 38.–46. punktā, – nevar tikt pierādīta Komisijas izmeklēšanas pilnvaru ļaunprātīga izmantošana.

173 No iepriekš minētā izriet, ka otrā pamata trešā daļa un līdz ar to otrais prasības pamats kopumā ir jānoraida.

4. Par trešo pamatu – tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, samērīguma principa un tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu

174 Ar trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka, pieprasot iesniegt daudzus privātus dokumentus, kuriem nav nozīmes, ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas pamattiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, kas nostiprinātas Hartas 7. pantā un 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 8. pantā, samērīguma princips un tiesības uz labu pārvaldību.

175 Šis pamats iedalīts trijās daļās.

a) Par trešā pamata pirmo daļu – tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpumu

176 Prasītāja apgalvo, ka ir pārkāptas prasītājas, tās darbinieku un citu personu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, ko aizsargā Hartas 7. pants un ECPAK 8. pants.

177 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir nepamatota iejaukšanās tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību ECPAK 8. panta izpratnē. Pirmkārt, no argumentiem, kas izvirzīti katra prasības pamata atbalstam, izrietot, ka šī iejaukšanās nav paredzēta tiesību aktos, proti, Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā. Otrkārt, apstrīdētajam lēmumam neesot leģitīma mērķa, jo Komisija tajā pieprasa iesniegt informāciju, attiecībā uz kuru tā nevarēja saprātīgi pieņemt, ka tā palīdzēs konstatēt, ka pastāv prakse, par kuru ir aizdomas. Treškārt, šis lēmums neatbilstot ECPAK 8. pantā paredzētajam vajadzības principam.

178 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītājas argumentus.

179 Saskaņā ar Hartas 7. pantu ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un saziņas neaizskaramību.

180 Saskaņā ar ECPAK 8. panta 1. punktu ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un sarakstes neaizskaramību.

181 Hartas 7. pantā par tiesībām uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību ir ietvertas tiesības, kuras atbilst ECPAK 8. panta 1. punktā garantētajām tiesībām. Tādējādi saskaņā ar Hartas 52. panta 3. punktu Hartas 7. pantam ir jāpiešķir tāda pati nozīme un tvērums kā ECPAK 8. panta 1. punktam, kā tas interpretēts Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā (spriedums, 2015. gada 17. decembris, *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, 70. punkts).

182 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu visiem Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem jābūt noteiktiem tiesību aktos un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Turklāt, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

183 Jāpārbauda, vai apstrīdētajā lēmumā ir ievērots Hartas 7. pants un šajā ziņā ir izpildīti Hartas 52. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi.

1) Par iejaukšanās privātajā dzīvē tiesiskā pamata esamību

184 Prasītāja apgalvo, ka turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ apstrīdētais lēmums ir prettiesiska iejaukšanās tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību. Pirmkārt, no argumentiem, kas izvirzīti katra prasības pamata atbalstam, izrietot, ka šī iejaukšanās nav paredzēta tiesību aktos, proti, Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā. Otrkārt, visu apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem meklētājvārdiem atbilstošo dokumentu kopuma nodošana Komisijai nozīmētu to personas datu izpaušanu, kuri attiecas uz šajā lēmumā minētajiem turētājiem, citiem prasītājas darbiniekiem un šo darbinieku draugiem vai ģimenes locekļiem (turpmāk tekstā – "strīdīgie personas dati"). Treškārt, prasītāja apgalvo, ka tai nevar būt pienākuma paziņot Komisijai informāciju, kurai nav nozīmes izmeklēšanā. Tā apgalvo, ka tad, ja tas tā būtu, tiktu pārkāpts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; labojums – OV 2018, L 127, 2. lpp.) 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts, apstrādājot personas datus nelikumīgi, jo šī apstrāde nav vajadzīga juridiska pienākuma izpildei minētās tiesību normas izpratnē.

185 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ierobežojumam vispirms jābūt paredzētam tiesību aktos. Tāpēc attiecīgajam pasākumam ir jābūt juridiskam pamatam (skat. spriedumu, 2013. gada 28. maijs, *Trabelsi* u.c./Padome, T-187/11, EU:T:2013:273, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

186 Šajā gadījumā tā tas ir. Apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu, kurā Komisijai ir piešķirtas pilnvaras ar lēmumu pieprasīt uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām sniegt informāciju.

187 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītājas argumenti, ka apstrīdētais lēmums ir prettiesisks, jo tajā paredzēta prettiesiska personas datu apstrāde Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta izpratnē.

188 Vispirms jāatzīmē, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1725 (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 45/2001 un Lēmumu Nr. 1247/2002/EK (OV 2018, L 295, 39. lpp.) saskaņā ar tās 2. panta 1. punktu attiecas uz personas datu apstrādi, ko veic visas Savienības iestādes un struktūras, savukārt Regula 2016/679 attiecas uz jebkuru citu fizisku vai juridisku personu, izņemot minētās regulas 2. panta 2. punktā paredzētos gadījumus.

189 Tālāk – Regulas 2016/679 6. panta 1. punktā ir noteikts:

"Apstrāde ir likumīga tikai tādā apmērā un tikai tad, ja ir piemērojams vismaz viens no turpmāk minētajiem pamatojumiem:

[..]

c) apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uz pārzini attiecināmu juridisku pienākumu [..]."

190 Jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 1. pantā prasītājai ir noteikts pienākums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu iesniegt šā lēmuma pielikumos minētos dokumentus. Līdz ar to šis lēmums rada juridisku pienākumu Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

191 Pārējie argumenti, ko prasītāja izvirzījusi prasības pieteikuma 127. punktā, ir formulēti vispārīgi un nediferencēti un tāpēc neatbilst Reglamenta 76. pantā noteiktajām prasībām.

192 Visbeidzot Regulas 2018/1725 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka Savienības iestādes var likumīgi apstrādāt personas datus, ja "apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot Savienības iestādei vai struktūrai likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras".

193 Šajā ziņā saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003 Komisijai piešķirto pilnvaru īstenošana veicina tās konkurences sistēmas saglabāšanu, kas paredzēta Līgumos un kas uzņēmumiem ir obligāti jāievēro (skat. spriedumu, 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-621/16, nav publicēts, EU:T:2018:367, 105. punkts un tajā minētā judikatūra).

194 Tā kā ar Regulu Nr. 1/2003 Komisijai ir piešķirtas pilnvaras pieņemt lēmumus par informācijas pieprasīšanu, prasītāja nevar apgalvot, ka apstrīdētais lēmums ir iejaukšanās, kas nav paredzēta tiesību aktos Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē.

2) Par Savienības atzīto vispārējas nozīmes mērķu īstenošanu

195 Attiecībā uz nosacījumu, ka, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus tiesību izmantošanai var noteikt tikai tad, ja tie patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības, prasītāja apstrīd, ka apstrīdētais lēmums atbilst šādiem mērķiem. Šajā ziņā tā apgalvo, ka Komisija pieprasa izpaust informāciju, par kuru tā nevar pamatoti pieņemt, ka tā palīdzēs tai noskaidrot tās izmeklējamo darbību esamību.

196 No judikatūras izriet, ka ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu Komisijai piešķirto pilnvaru mērķis ir ļaut tai pildīt tai ar Līgumiem uzticēto uzdevumu nodrošināt konkurences noteikumu ievērošanu iekšējā tirgū. Šo noteikumu uzdevums ir novērst konkurences izkropļošanu, kas kaitē sabiedrības interesēm, atsevišķiem uzņēmumiem un patērētājiem (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-621/16, nav publicēts, EU:T:2018:367, 105. punkts un tajā minētā judikatūra).

197 Tādējādi apstrīdētais lēmums ir Komisijai ar Regulu Nr. 1/2003 piešķirto pilnvaru īstenošanas, kas – kā norādīts šā sprieduma 193. punktā – sekmē Līgumos paredzētās konkurences sistēmas saglabāšanu, kuras ievērošana uzņēmumiem ir obligāta, izpausme.

198 Tāpēc pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, apstrīdētais lēmums atbilst Savienības atzītiem vispārējas nozīmes mērķiem.

3) Par tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību būtības ievērošanu

199 Prasītāja neapgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tiktu aizskarta tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību būtība Hartas 7. panta izpratnē.

4) Par iejaukšanās privātajā dzīvē samērīgumu

200 Jāatgādina, ka saskaņā ar samērīguma principu Hartā paredzēto tiesību un brīvību ierobežojumi, kas var tikt paredzēti Savienības tiesību aktos, nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un nepieciešams izvirzīto leģitīmo mērķu sasniegšanai vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības

un brīvības, ievērojot, ka tad, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2022. gada 26. aprīlis, Polija/Parlaments un Padome, C-401/19, EU:C:2022:297, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

201 Tādējādi, lai izvērtētu ar apstrīdēto lēmumu radītās iejaukšanās privātajā dzīvē samērīgumu, jāpārbauda, vai šī iejaukšanās ir piemērota un nepieciešama Savienības vispārējās nozīmes mērķu sasniegšanai, pirms tiks izvērtēta interešu izsvēršana.

i) Par iejaukšanās piemērotību

202 Šajā lietā, ņemot vērā šā sprieduma 110., 196. un 197. punktu, ir jāuzskata, ka tāds informācijas pieprasījums kā apstrīdētais lēmums ir piemērots pasākums, lai sasniegtu Komisijas izvirzītos vispārējās nozīmes mērķus.

ii) Par iejaukšanās nepieciešamību

203 Attiecībā uz jautājumu, vai apstrīdētais lēmums pārsniedz to, kas nepieciešams tā vispārējās nozīmes mērķu sasniegšanai, prasītāja izvirza vairākus argumentus.

– *Par virtuālās datu telpas procedūras nepietiekamo aizsardzības līmeni*

204 Prasītāja apgalvo, ka virtuālās datu telpas procedūra, ko Komisija ir pieņēmusi grozījumu lēmumā, neļauj pietiekami aizsargāt prasītājas un attiecīgo personu tiesības uz to privātās dzīves neaizskaramību. Šajā ziņā, no vienas puses, tā apgalvo, ka šī procedūra ļauj Komisijas darbiniekiem veikt strīdīgo personas datu saīsinātu pārbaudi, pārkāpjot datu subjektu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, un ka tā var radīt šiem subjektiem būtisku kaitējumu. No otras puses, šī procedūra neietekmētu pienākumu, kas ir pretrunā šo personu tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību, paziņot Komisijai tādus datus kā strīdīgie personas dati, kuriem nav nozīmes Komisijas izmeklēšanā. Prasītāja šajā ziņā aizstāv samērīgas pieejas esamību, lai novērstu apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu, pieņemot citus pasākumus vai papildu pasākumus.

205 Jāatgādina, ka pēc 2020. gada 29. oktobra rīkojuma *Facebook Ireland*/Komisija (T-451/20 R, nav publicēts, EU:T:2020:515) izdošanas Komisija 2020. gada 11. decembrī pieņēma grozījumu lēmumu. Atbilstoši šim lēmumam Komisija pieņēma īpašu procedūru attiecībā uz dokumentiem, kuri prasītājai ir jāiesniedz saskaņā ar apstrīdēto lēmumu, bet kuriem *prima facie* nav saistības ar tās komercdarbību un kuros bija ietverti sensitīvi personas dati (turpmāk tekstā – "aizsargātie dokumenti").

206 Grozījumu lēmuma 3. pantā paredzēts apstrīdētā lēmuma I.A pielikumā iekļaut 9. punkta o) un p) apakšpunktu, kas ir formulēti šādi:

"9. o) Aizsargātie dokumenti Komisijai tiks nosūtīti atsevišķā elektroniskā datu nesējā. Pēc tam šie dokumenti tiks ievietoti virtuālā datu telpā, kurai varēs piekļūt vienīgi pēc iespējas ierobežots par izmeklēšanu atbildīgās darba grupas dalībnieku skaits – skaita ziņā līdzvērtīga *Facebook* advokātu sastāva (virtuālā vai fiziskā) klātbūtnē. Par izmeklēšanu atbildīgās darba grupas dalībnieki pārbaudīs un atlasīs attiecīgos dokumentus, vienlaikus dodot *Facebook* advokātiem iespēju tos komentēt, pirms dokumenti, kas tiks atzīti par nozīmīgiem, tiks pievienoti lietas materiāliem. Ja *Facebook* advokāti nepiekritīs kāda

dokumenta kvalifikācijai, viņiem būs tiesības darīt zināmus savas nepiekrišanas iemeslus. Ilgstoši neatrisinātu domstarpību gadījumā *Facebook* strīda izšķiršanas nolūkā varēs vērsties pie Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta direktora, kas atbildīgs par informācijas, saziņas un plašsaziņas jomu.

9. p) Aizsargātus dokumentus Komisijai var nosūtīt tādā versijā, no kuras ir izņemti attiecīgo personu vārdi un jebkāda informācija, kas ļautu tās identificēt. Pēc Komisijas pieprasījuma, kas pamatots ar izmeklēšanas vajadzībām, aizsargātie dokumenti, kas nosūtīti rediģētā versijā, jānosūta Komisijai pilnā, nerediģētā versijā."

207 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasītāja likumīgi apstrādā personas datus, nosūtot Komisijai dokumentus, kuros ir tādi dati, kas ir pieprasīti ar apstrīdēto lēmumu.

208 Turklāt, kā atgādināts šā sprieduma 192. punktā, saskaņā ar Regulas 2018/1725 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu Savienības iestādes var likumīgi apstrādāt personas datus, ja apstrāde ir vajadzīga, lai veiktu uzdevumu sabiedrības interesēs vai īstenotu šīm iestādēm piešķirtās oficiālās pilnvaras.

209 Turklāt prasītāja apgalvoja – un Komisija to neapstrīdēja –, ka daži dokumenti, kas tika identificēti, piemērojot apstrīdētajā lēmumā ietvertos meklētājvārdus, un tāpēc bija jāiesniedz saskaņā ar šo lēmumu, ietvēra sensitīvus personas datus.

210 Par šādiem datiem var tikt atzīti Regulas 2016/679 9. panta 1. punktā un Regulas 2018/1725 10. panta 1. punktā minētie dati.

211 Regulas 2016/679 9. panta 1. punktā un 2. punkta g) apakšpunktā un Regulas 2018/1725 10. panta 1. punktā un 2. punkta g) apakšpunktā identiski ir paredzēts:

"1. Ir aizliegta tādu personas datu apstrāde, kas atklāj rases vai etnisko piederību, politiskos uzskatus, reliģisko vai filozofisko pārliecību vai dalību arodbiedrībās, un ģenētisko datu, biometrisko datu, lai veiktu fiziskas personas unikālu identifikāciju, veselības datu vai datu par fiziskas personas dzimumdzīvi vai seksuālo orientāciju apstrāde.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja ir piemērojams kāds no šādiem pamatojumiem:

[..]

g) apstrāde ir vajadzīga būtisku sabiedrības interešu dēļ, pamatojoties uz Savienības [..] tiesību aktiem, kas ir samērīgas izvirzītajam mērķim, ievēro tiesību uz datu aizsardzību būtību un paredz piemērotus un konkrētus pasākumus datu subjekta pamattiesību un interešu aizsardzībai [..]."

212 Tādējādi Regulas 2016/679 9. panta 2. punkta g) apakšpunktā un Regulas 2018/1725 10. panta 2. punkta g) apakšpunktā iespējai apstrādāt katra no šiem pantiem 1. punktā minētos personas datus ir paredzēti trīs nosacījumi. Pirmkārt, apstrādei jānotiek atbilstoši būtiskām sabiedrības interesēm, kuru pamatā ir Savienības tiesības. Otrkārt, apstrādei jābūt vajadzīgai šo sabiedrības interešu īstenošanai. Treškārt, Savienības tiesībām jābūt samērīgām ar sasniedzamo mērķi, jāievēro tiesību uz datu aizsardzību būtība un jāparedz piemēroti un konkrēti pasākumi, lai aizsargātu datu subjekta pamattiesības un intereses.

213 Prasītāja neatsaucas uz šajās tiesību normās paredzēto nosacījumu pārkāpumu, tāpēc Vispārējai tiesai nav pienākuma pārbaudīt apstrīdētā lēmuma atbilstību šīm tiesību normām. Tomēr minētajām tiesību normām ir nozīme, izvērtējot, vai apstrīdētais lēmums atbilst trešajam no Hartas 52. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, proti, vai šis lēmums pārsniedz to, kas nepieciešams, lai sasniegtu tā vispārējās nozīmes mērķus.

214 Par pirmo nosacījumu šā sprieduma 202. punktā ir atgādināts, ka tāds informācijas pieprasījums kā apstrīdētais lēmums ir piemērots pasākums, lai sasniegtu Komisijas izvirzītos vispārējās nozīmes mērķus.

215 Attiecībā uz otro nosacījumu no otrā prasības pamata pirmās daļas pārbaudes izriet, ka Komisija, ņemot vērā šā sprieduma 114. punktā atgādināto judikatūru, ir pietiekami pierādījusi savstarpējo saistību starp apstrīdētajā lēmumā pieprasīto informāciju un pārkāpumiem, par kuriem ir aizdomas un kuri ir minēti šajā lēmumā. Līdz ar to personas datu apstrāde, ko ietver apstrīdētais lēmums, ir vajadzīga, lai īstenotu būtiskas sabiedrības intereses.

216 Par trešo nosacījumu jāatgādina, ka Regulas 2018/1725 5. pants ierobežo Savienības iestāžu pilnvaras apstrādāt personas datus; it īpaši 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka šāda apstrāde ir atļauta, ja tā ir vajadzīga, lai veiktu uzdevumu sabiedrības interesēs vai īstenotu šai iestādei likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras. Turklāt no šā sprieduma 74. punkta izriet, ka pēc informācijas apmaiņas ar prasītāju Komisija atsauca iepriekšējo informācijas pieprasījumu un pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā ietverts mazāks meklētājvārdu skaits un kurā paredzēts mazāks skaits turētāju, lai samazinātu turpmāko rezultātu skaitu un ierobežotu atlasīto iekšējo dokumentu iesniegšanu. Šādi rīkojoties, tika samazināts to dokumentu skaits, kuros ir personas dati, vai pat aizsargāto dokumentu skaits grozījumu lēmuma izpratnē, kuri prasītājai bija jāiesniedz. Visbeidzot, kā izriet no grozījumu lēmuma 3. apsvēruma, virtuālās datu telpas procedūras mērķis ir pievienot lietas materiāliem tikai tos aizsargātos dokumentus, attiecībā uz kuriem pēc pārbaudes šādā telpā ir konstatēts, ka tiem patiešām ir nozīme Komisijas izmeklēšanā. Turklāt prasītāja neapgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tiktu aizskarta tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību būtība Hartas 7. panta izpratnē.

217 Turklāt, kā izriet no apstrīdētā lēmuma I.A pielikuma 9. punkta o) un p) apakšpunkta, aizsargātie dokumenti Komisijai ir jānosūta atsevišķi no pārējiem pieprasītajiem dokumentiem atsevišķā elektroniskajā datu nesējā. Papildus tam virtuālā datu telpa, kurā šie dokumenti pēc tam tiks ievietoti, būs pieejama tikai pēc iespējas mazākam izmeklēšanas grupas locekļu skaitam, virtuāli vai fiziski klātesot līdzvērtīgam skaitam prasītājas advokātu. Turklāt pieteikuma iesniedzēja advokātiem tiek dota iespēja izteikt piezīmes par dokumentiem, kurus izmeklēšanas grupas locekļi uzskata par nozīmīgiem, pirms tie tiek pievienoti lietai. Vēl jo vairāk, apstrīdētā lēmuma I.A pielikuma 9. punkta o) apakšpunktā ir paredzēts, ka domstarpību gadījumā par dokumenta klasifikāciju prasītājas advokātiem ir tiesības paskaidrot nepiekrišanas iemeslus un, ja domstarpības saglabājas, prasītājai ir tiesības lūgt atrisināt šīs domstarpības Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta direktoram, kas atbild par informāciju, saziņu un plašsaziņas līdzekļiem. Bez tam apstrīdētā lēmuma I.A pielikuma 9. punkta p) apakšpunktā ir paredzēts, ka aizsargātie dokumenti Komisijai var tikt nosūtīti rediģētā versijā bez attiecīgo personu uzvārdiem un jebkādas informācijas, kas ļauj tos identificēt, un ka tikai pēc Komisijas pieprasījuma, kas pamatots ar izmeklēšanas vajadzībām, aizsargātais dokuments, kas ir nodots rediģētā versijā, tai ir jānosūta pilnīgā, nerediģētā versijā.

218 Tātad apstrīdētā lēmuma I.A pielikuma 9. punkta o) un p) apakšpunktā paredzētie pasākumi nepārsniedz to, kas nepieciešams apstrīdētā lēmuma mērķu sasniegšanai, un to izraisītās neērtības nav nesamērīgas salīdzinājumā ar izvirzītajiem mērķiem šā sprieduma 200. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

219 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums, ciktāl tajā paredzēta virtuālās datu telpas procedūra, nepārsniedz to, kas nepieciešams, lai sasniegtu tā vispārējās nozīmes mērķus, proti, veicināt Līgumos paredzētās konkurences sistēmas saglabāšanu, kas uzņēmumiem obligāti jāievēro.

220 Šo secinājumu neatspēko prasītājas argumenti, kas vērsti uz to, lai identificētu samērīgāku pieeju, kas varētu tikt pieņemta apstrīdētajā lēmumā, izmantojot citus pasākumus vai papildu pasākumus. Prasītāja uzskata, ka Komisijai bija jāļauj prasītājas advokātiem pārbaudīt Komisijas pieprasīto dokumentu nozīmīgumu izmeklēšanai un Komisijai nosūtītajā dokumentā norādīt un aprakstīt dokumentus, kuros ietverti sensitīvi personas dati, nenosūtot šos dokumentus pašus. Komisijai arī esot bijusi iespēja vai pat bija jāsaņem attiecīgo personu piekrišana pirms attiecīgo dokumentu nosūtīšanas.

221 Šajā ziņā attiecībā uz prasītājas advokātu iesaistīšanos, lai novērtētu pieprasīto dokumentu nozīmīgumu, pirmkārt, šā sprieduma 113. punktā ir atgādināts, ka Komisijai jāizvērtē, vai informācija ir vajadzīga, lai atklātu konkurences tiesību normu pārkāpumu. Otrkārt, kā pamatoti norāda Komisija un Vācijas Federatīvā Republika, ja uzņēmums, attiecībā uz kuru tiek veikta izmeklēšana, vai tā advokāti paši varētu noteikt, kādi dokumenti, viņuprāt, ir nozīmīgi Komisijas izmeklēšanā, tas nopietni kaitētu Komisijas izmeklēšanas pilnvarām un izraisītu risku, ka dokumenti, kas varētu būt nozīmīgi, netiks norādīti un nekad netiks tai iesniegti, un tas tā būtu bez jebkādas kontroles iespējas.

222 Runājot par datu subjektu piekrišanas saņemšanu aizsargāto dokumentu nosūtīšanai Komisijai, pirmkārt, kā atgādināts šā sprieduma 189. un 190. punktā, Regulas 2016/679 6. panta 1. punktā ir paredzēts, ka personas datu apstrāde ir likumīga, ja ir izpildīts vismaz viens no sešiem šajā punktā minētajiem nosacījumiem. Personas datu apstrāde, kas saistīta ar Komisijas pieprasīto dokumentu iesniegšanu, ir likumīga, jo tā ir vajadzīga, lai izpildītu uz prasītāju attiecināmu juridisku pienākumu Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Tādēļ to personu piekrišana, kuru personas dati tiek apstrādāti, nav nepieciešama saskaņā ar minētās regulas 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Otrkārt, šāda piekrišana saskaņā ar Regulas 2018/1725 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu nav nosacījums, lai par likumīgu tiktu atzīta datu apstrāde, ko veic Komisija, pildot uzdevumu sabiedrības interesēs vai īstenojot tai likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras, kā tas ir uz Regulu Nr. 1/2003 balstītās izmeklēšanas gadījumā.

223 Tāpēc prasītāja savos argumentos nav identificējusi mazāk ierobežojošus pasākumus, kas Komisijai būtu bijuši jāveic. No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas argumenti ir jānoraida.

– *Par noteiktu kategoriju dokumentu izslēgšanu no virtuālās datu telpas procedūras*

224 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā virtuālās datu telpas procedūras piemērošanas jomā nav iekļāvusi dokumentus, kuri bija saistīti ar prasītājas komercdarbību un kuros bija ietverti arī sensitīvi personas dati. Tas esot pretrunā principam, ka privātās dzīves neaizskaramība ir piemērojama arī sarakstei, kas nosūtīta no darbavietas un komercsaziņas ietvaros. Prasītāja identificē astoņus dokumentus, kas var ietilpt šajā kategorijā.

225 Komisija apstrīd prasītājas argumentus un apgalvo, ka tā ir noteikusi un ierobežojusi virtuālo datu telpu atbilstoši 2020. gada 29. oktobra rīkojuma *Facebook Ireland*/Komisija (T-451/20 R, nav publicēts, EU:T:2020:515) rezolutīvajai daļai.

226 Vispirms jānorāda, ka jautājumu, vai dokumentam, kurā ir ietverti sensitīvi personas dati, ir vai nav saikne ar prasītājas komercdarbību un tāpēc šis dokuments būtu vai nebūtu jāapstrādā virtuālās datu telpas procedūrā, pirmām kārtam konkrēti izvērtē prasītāja. Proti, Komisija nevar pārbaudīt prasītājas vērtējumu šajā ziņā, pirms tā ir iepazinusies ar attiecīgo dokumentu – neatkarīgi no tā, vai šī iepazīšanās notiek virtuālās datu telpas procedūrā vai arī ārpus tās. Tā var tikai vēlāk piemērot sankcijas par prasītājas pienākumu neizpildi.

227 Prasītāja uzskata, ka viens no attiecīgajiem dokumentiem ietver [*konfidenciāli*] personīgos politiskos uzskatus, kas ir apvienoti ar informāciju par tās komercdarbību. Jākonstatē, ka šis dokuments ir e-pasta vēstule, kurā prasītājas darbinieks [*konfidenciāli*] dara zināmu, ka ir apmeklējis [*konfidenciāli*] organizētas brokastis, un tajā izsaka savu atbalstu gaidāmai [*konfidenciāli*] ievēlēšanai. Tomēr prasītāja nav identificējusi šajā dokumentā ietverto informāciju par tās komercdarbību, un šāda informācija neizriet no šā dokumenta. Turklāt no šā dokumenta tāpat neizriet, ka autors būtu piedalījies attiecīgajā pasākumā kā [*konfidenciāli*] prasītājas darbinieks. Tātad nav pierādīts, ka šis dokuments ir ārpus virtuālās datu telpas procedūras piemērošanas jomas.

228 Attiecībā uz citiem dokumentiem, uz kuriem atsaucas prasītāja, ir jākonstatē turpmāk minētais.

229 Starp šiem dokumentiem prasītāja identificē četrus dokumentus, kas attiecas uz tās cilvēkresursiem, it īpaši novērtējumiem, slimībām vai sūdzībām, un kas ietver, kā apgalvots, ļoti personisku saziņu starp [*konfidenciāli*] par draugiem un ģimeni, un šī saziņa ir iejaukta informācijas par tās komercdarbību kopumā.

230 Pirmais dokuments ir e-pasta vēstule, kuru [*konfidenciāli*] adresējis darbiniekiem un kurā viņš apraksta ar viņa bērniem – pusaudžiem – saistītās vecāku problēmas un ietver citas personas personīgu stāstu par to pašu problemātiku. Prasītāja nav pierādījusi, ka šajā e-pasta vēstulē būtu ietverti dati, kas uzskatāmi par Regulas 2016/679 9. panta 1. punktā un Regulas 2018/1725 10. panta 1. punktā paredzētajiem datiem.

231 Tas pats attiecas uz otro dokumentu, kurā ietilpst prasītājas darbinieka veikts viņa paša snieguma līmeņa novērtējums. Proti, vienīgā personīgā informācija, uz kuru atsaucas prasītāja, ir attiecīgās personas izteiktā vēlme ceļot vairāk, kā arī šīs personas paustais subjektīvais viedoklis par citas personas privāto dzīvi, neatsaucoties uz konkrētiem datiem vai faktiem.

232 Tāpat trešajā dokumentā, kas ir [*konfidenciāli*] e-pasta vēstuļu apmaiņa, viens uzskata, ka citam darbiniekam būtu ar lielāku spēku jāpauž sava pārliecība par profesionālu jautājumu, kas saistīts ar prasītājas darbību. Prasītāja nav pierādījusi, ka šajā dokumentā būtu ietverti dati, kas būtu atzīstami par Regulas 2016/679 9. panta 1. punktā un Regulas 2018/1725 10. panta 1. punktā paredzētajiem datiem.

233 Visbeidzot, prasītāja šādus datus nav identificējusi arī ceturtajā dokumentā, kas ir viņas darba pretendenta *curriculum vitae*.

234 Turklāt prasītāja atsaucas uz diviem dokumentiem, kas attiecas uz tās darbībām, un dokumentiem, ko [*konfidenciāli*] sagatavojis par politiskajiem jautājumiem, kuri nav saistīti ar Komisijas izmeklēšanas priekšmetu.

235 Pirmais dokuments ir e-pasta vēstuļu apmaiņa starp prasītājas darbiniekiem [*konfidenciāli*], lai apspriestu tostarp komerciāla rakstura jautājumus, kas attiecas uz saimniecisko darbību konkrētā valstī. Tomēr prasītāja šajā apmaiņā nav identificējusi datus, kas būtu atzīstami par Regulas 2016/679 9. panta 1. punktā un Regulas 2018/1725 10. panta 1. punktā paredzētajiem datiem.

236 Prasītāja šādus datus nav identificējusi arī otrajā dokumentā, kuru sagatavojis [*konfidenciāli*] un kurā ir minētas šīs personas darbības saistībā ar politiskajiem jautājumiem, kam nav sakara ar Komisijas izmeklēšanas priekšmetu.

237 Prasītāja atsaucas uz pēdējo dokumentu, kurā ir izklāstītas diskusijas starp tās pārstāvjiem un politiķiem par tādiem jautājumiem kā cīņa pret terorismu un noziedzības novēršana. Jākonstatē, ka šis dokuments, kā apgalvo prasītāja, ir iekšēja e-pasta vēstule, kurā ietverts kopsavilkums par apaļā galda sanāksmi – tajā piedalījās daži tās pārstāvji, un tā bija veltīta sadarbībai cīņā pret bērnu seksuālo izmantošanu. Šajā e-pasta vēstulē bija ietverts oficiāls tās organizācijas paziņojums, kura piedalās šajā cīņā, kā arī izraksti no to valdības organizāciju paziņojumiem, kuras arī šajā ziņā ir iesaistītas. Prasītāja nav pierādījusi, ka šajā e-pasta vēstulē būtu Regulas 2016/679 9. panta 1. punktā un Regulas 2018/1725 10. panta 1. punktā minētie dati.

238 Visbeidzot, no grozījumu lēmuma pieņemšanas vien prasītāja nevar secināt, ka ar tādu dokumentu iesniegšanu, kuros ir personas dati un kuri nebūtu pārbaudīti virtuālās datu telpas procedūrā, tiktu pārkāptas tās un attiecīgo personu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību.

239 No tā izriet, ka prasītājas argumenti ir jānoraida.

– *Par nesamērīgu darba slodzi, ko prasa virtuālā datu telpa*

240 Prasītāja apgalvo, ka virtuālās datu telpas procedūra, ņemot vērā attiecīgo dokumentu iesniegšanai paredzēto termiņu, tai uzliek darba slodzi, kas ir nesamērīga salīdzinājumā ar Komisijas izmeklēšanas vajadzībām. Proti, šīs procedūras vajadzības tai liekot izrediģēt aptuveni [*konfidenciāli*] dokumentus – kuri it īpaši varētu nebūt nozīmīgi –, svītrojot tajos ietvertos strīdīgos personas datus.

241 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

242 Jāatzīmē, apstrīdētā lēmuma I.A pielikuma 9. punkta p) apakšpunktā ir paredzēts, ka "aizsargātus dokumentus Komisijai var nosūtīt tādā versijā, no kuras ir izņemti attiecīgo personu vārdi un jebkāda informācija, kas ļautu tās identificēt".

243 No tā izriet, ka attiecīgo personu vārdu svītrošana ir prasītājai dotā iespēja, bet tā nav tai saistoša, tāpēc prasītājai ir tiesības to nedarīt. Tātad prasītāja nevar lietderīgi apgalvot, ka ar apstrīdēto lēmumu tai šajā ziņā ir uzlikta nesamērīga darba slodze.

244 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi nekādu apstrīdētā lēmuma I.A pielikuma 9. punkta o) un p) apakšpunktā paredzētās virtuālās datu telpas procedūras prettiesiskumu.

iii) Par izmeklēšanas vajadzību un prasītājas tiesību aizsardzības līdzsvarošanu

245 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav līdzsvarojusi vajadzību savākt informāciju savas izmeklēšanas vajadzībām un nepieciešamību aizsargāt prasītājas un attiecīgo personu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību. Prasītāja uzskata, ka šādas līdzsvarošanas rezultātā Komisijai nebūtu jāpieprasa iesniegt visus dokumentus, kas atbilst apstrīdētajā lēmumā minēto meklētājvārdu piemērošanai, lai gan prasītāja tai bija pierādījusi, ka daudzi dokumenti nav nozīmīgi Komisijas izmeklēšanai.

246 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

247 Šajā lietā no apstrīdētā lēmuma 17.–26. apsvēruma izriet, ka pēc 2019. gada 11. novembra lēmuma par informācijas pieprasīšanu un atbildot uz prasītājas 2019. gada 20. novembra lūgumu Komisijai pārskatīt to meklētājvārdu un turētāju skaitu, uz kuriem attiecas šis informācijas pieprasījums, prasītāja un Komisija tostarp apsprieda pieprasītās informācijas ierobežošanu. Komisija 2019. gada 6. decembrī lūdza prasītāju paziņot tai rezultātu skaitu par katru piemēroto meklētājvārdu un par katru turētāju, lai Komisija varētu pārbaudīt, vai ir jāgroza meklētājvārdi vai turētāju saraksts. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 27. apsvēruma, Komisija uzskatīja par piemērotu grozīt 2019. gada 11. novembra lēmumu, it īpaši, lai samazinātu meklētājvārdu skaitu, turētāju sarakstu un turpmāko rezultātu skaitu un ierobežotu iekšējo dokumentu iesniegšanu.

248 Jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir ievērojami samazinājusi meklētājvārdu skaitu, kurus tā lūdza piemērot, kā arī attiecīgo turētāju skaitu: skaits, kas 2019. gada 11. novembra lēmumā bija 58, apstrīdētajā lēmumā samazināts līdz 3 – šo skaitu pati prasītāja kvalificē kā "nelielu". Šis samazinājums, ko prasītāja neapstrīd, neizbēgami samazināja to dokumentu skaitu, kas attiecīgā gadījumā bija jāiesniedz Komisijai. Turētāju skaita samazināšana un to skaits, kas galu galā paredzēts apstrīdētajā lēmumā, liecina, ka Komisija savas izmeklēšanas vajadzības ir līdzsvarojusi ar prasītājas un to personu tiesībām, kuru personas dati varētu būt ietverti atbilstoši apstrīdētajam lēmumam pieprasītajā informācijā.

249 Turklāt, ņemot vērā šā sprieduma 43. un 112.–114. punktā minēto Komisijas rīcības brīvību attiecībā uz informāciju, kuru tā var pieprasīt sniegt ar pieprasījumu, tas, ka galu galā var izrādīties, ka dokumenti nav nozīmīgi izmeklēšanā, nav pietiekami, lai konstatētu informācijas pieprasījuma nesamērīgumu vai nepamatotību, kā arī to, ka nav līdzsvarotas izmeklēšanas vajadzības un prasītājas un to personu tiesības, kuru personas dati var būt iekļauti apstrīdētajā lēmumā pieprasītajā informācijā.

250 Visbeidzot, ciktāl prasītāja atsaucas uz ECT 2015. gada 2. aprīļa spriedumu *Vinci Construction* un *GTM Génie Civil et Services* pret Franciju (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), pietiek ar norādi, ka minētā lieta attiecās uz iespēju lūgt efektīvu pārbaudi par advokāta un klienta saziņas konfidencialitātes ievērošanu pārbaudes darbību laikā. Šajā lietā apstrīdētajā lēmumā nav paredzēts iesniegt Komisijai saziņas starp prasītāju vai jebkuru citu personu un tās advokātiem saturu.

251 Tāpēc ir jāuzskata, ka prasītāja nav pierādījusi, ka apstrīdētajā lēmumā Komisijas izmeklēšanas vajadzības nav līdzsvarotas ar prasītājas un attiecīgo personu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību aizsardzību.

5) Par dienesta noslēpuma nepiemērotību vai nepietiekamību

252 Prasītāja apgalvo, ka dienesta noslēpums, kas Komisijas darbiniekiem noteikts saskaņā ar LESD 339. pantu un Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punktu, pirmkārt, nepiešķir tiem neierobežotas tiesības piekļūt strīdīgajiem personas datiem un, otrkārt, pats par sevi nesniedz pietiekamas garantijas, kas ļautu efektīvi aizsargāt attiecīgo personu privātās dzīves neaizskaramību un viņu personas datus.

253 Prasītāja arī apgalvo, ka dokumenti, kuriem nav nozīmes izmeklēšanā, varētu tikt izmantoti nelikumīgiem mērķiem, piemēram, pašreizējās izmeklēšanas jomas paplašināšanai vai citas izmeklēšanas sākšanai, vai pat tikt izplatīti ārpus to Komisijas darbinieku ierobežotā loka, kuri ir atbildīgi par izmeklēšanu. Šie dokumenti varētu tikt nosūtīti trešām personām, atbildot uz iespējamiem lūgumiem par piekļuvi lietas materiāliem, vai kļūt automātiski paziņojami tiesām. Prasītājai varot rasties arī pienākums nodot šos dokumentus personām, kas pret to ir cēlušas prasību Amerikas Savienoto Valstu tiesās. Tādējādi strīdīgie personas dati varētu tikt nosūtīti vairākām personām, kas nav saistītas ar Komisiju, pārkāpjot attiecīgo personu tiesības uz privātās dzīves aizsardzību.

254 Komisija, kuru atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, apstrīd prasītājas argumentus.

255 Jāatgādina, ka Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem ir stingri dienesta noslēpuma pienākumi saskaņā ar LESD 339. pantu un Regulas Nr. 1/2003 28. pantu. Šie noteikumi aizliedz Komisijas ierēdņiem izpaust informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpums un kura iegūta, atbildot uz informācijas pieprasījumu, vai to izmantot citiem mērķiem, nevis tiem, kuriem tā tikusi iegūta. Turklāt Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem ir saistošs Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 17. pants, saskaņā ar kuru tie, tostarp pēc dienesta tiesisko attiecību izbeigšanās, atturas no "jebkādas informācijas neatļautas atklāšanas, ko [tie saņēmuši], pildot savus pienākumus, ja vien šī informācija jau nav publicēta vai kļuvusi pieejama sabiedrībai".

256 Ne LESD 339. pantā, ne Regulas Nr. 1/2003 28. pantā nav tieši norādīts, uz kādu informāciju, neskaitot komercnoslēpumu, attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu. No Regulas Nr. 1/2003 28. panta 2. punkta nevar secināt, ka tā ir jebkura informācija, kas iegūta, piemērojot minēto regulu, izņemot to, kuras publicēšana atbilstoši tās 30. pantam ir obligāta. Proti, tāpat kā LESD 339. pantā, arī Regulas Nr. 1/2003 28. pantā, ar kuru papildina un īsteno šo primāro tiesību normu uzņēmumiem piemērojamo konkurences noteikumu jomā, ir aizliegts izpaust tikai to informāciju, kura pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā (skat. spriedumu, 2015. gada 28. janvāris, *Akzo Nobel* u.c./Komisija, T-345/12, EU:T:2015:50, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

257 Dienesta noslēpums papildus komercnoslēpumam ietver informāciju, kura zināma tikai šauram personu lokam un kuras izpaušana var radīt nopietnu kaitējumu personai, kas to sniegusi, vai trešām personām. Visbeidzot, interesēm, kurām var kaitēt attiecīgās informācijas izpaušana, ir jābūt objektīvi aizsargājamām (skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *Pilkington Group*/Komisija, T-462/12, EU:T:2015:508, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

258 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, ka Komisijas ierēdņiem saistošais dienesta noslēpums nepiešķir viņiem neierobežotas tiesības piekļūt strīdīgajiem personas datiem, šā sprieduma 192. punktā ir atgādināts, ka saskaņā ar Regulas 2018/1725 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu

Savienības iestādes var likumīgi apstrādāt personas datus, ja apstrāde vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot Savienības iestādei vai struktūrai likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras.

259 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, ka dienesta noslēpuma ievērošanas pienākumi nav pietiekamas garantijas datu subjektu privātās dzīves neaizskaramības un viņu personas datu efektīvai aizsardzībai, jākonstatē, ka tas nav pamatots ar pierādījumiem un ka nekas neļauj *a priori* pieņemt, ka Komisija attiecīgajā brīdī nenodrošinās savu un savu darbinieku pienākumu izpildi saskaņā ar LESD 339. pantu, Regulas Nr. 1/2003 28. pantu un Civildienesta noteikumu 17. pantu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 1991. gada 12. decembris, *SEP*/Komisija, T-39/90, EU:T:1991:71, 58. punkts).

260 Treškārt, attiecībā uz argumentu par risku, ka savāktos dokumentus varētu izmantot iespējami nelikumīgiem mērķiem, piemēram, lai paplašinātu pašreizējās izmeklēšanas tvērumu vai sāktu citu izmeklēšanu, jāatgādina divi principi. Pirmkārt, Komisijas darbiniekiem saskaņā ar LESD 339. pantu un Regulas Nr. 1/2003 28. pantu uzliktie pienākumi liedz izmantot informāciju, kas iegūta no atbildēm uz informācijas pieprasījumu, citiem mērķiem, nevis tiem, kuriem tā vākta. Otrkārt, informācijas pieprasījuma mērķis ir ļaut Komisijai savākt informāciju un dokumentāciju, kas nepieciešama, lai pārbaudītu konkrētas faktiskās un tiesiskās situācijas esamību un tvērumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 37. punkts), neskarot Komisijas iespēju grozīt tās izmeklēšanas apjomu, ņemot vērā saņemto informāciju.

261 Proti, attiecībā uz lēmumu par informācijas pieprasīšanu, kas pieņemts pēc paziņojuma par iebildumiem, Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi, ka Līguma konkurences noteikumu piemērošanas administratīvajai procedūrai ir raksturīgi, ka Komisija pēc paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas var nosūtīt papildu informācijas pieprasījumus, lai attiecīgā gadījumā atsauktu dažus iebildumus vai pievienotu jaunus iebildumus (spriedumi, 2003. gada 30. septembris, *Atlantic Container Line* u.c./Komisija, T-191/98 un no T-212/98 līdz T-214/98, EU:T:2003:245, 121. punkts, un 2019. gada 9. aprīlis, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija, T-371/17, nav publicēts, EU:T:2019:232, 76. punkts).

262 Ņemot vērā šā sprieduma 159. punktā atgādināto atbilstoši Regulai Nr. 1/2003 veiktā administratīvā procesa dalījumu divos atsevišķos un secīgos posmos, iepriekš minētie apsvērumi vēl jo vairāk attiecas uz lēmuma par informācijas pieprasīšanu pieņemšanu iepriekšējās izmeklēšanas posmā, kā tas ir šajā lietā, proti, pirms paziņojuma par iebildumiem pieņemšanas. Šajā ziņā jāatgādina, ka iepriekšējās izmeklēšanas posma mērķis ir ļaut Komisijai savākt visus nozīmīgos faktus, kas apstiprina vai noliedz konkurences tiesību normu pārkāpuma esamību, un formulēt sākotnējo nostāju par procedūras virzību, kā arī turpmāko rīcību.

263 Tātad prasītāja nevar lietderīgi atsaukties uz apgalvoto risku, ka noteiktus dokumentus, kas iesniegti, atbildot uz apstrīdēto lēmumu, Komisija izmantos, lai paplašinātu pašreizējās izmeklēšanas apjomu vai sāktu citu izmeklēšanu.

264 Ceturtkārt, saistībā ar prasītājas argumentiem, ka dokumenti, kuriem nav nozīmes izmeklēšanā vai kuri satur tādus datus kā strīdīgie personas dati, varētu tikt izplatīti plašāk ārpus Komisijas, jākonstatē, ka šie argumenti attiecas uz hipotētiskām situācijām, piemēram, iespējamiem trešo personu pieprasījumiem piekļūt lietas materiāliem un iespējamu automātisku dokumentu nosūtīšanu tiesām, un ka tie nav pamatoti ar pierādījumiem.

265 No šā sprieduma 200.–264. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka apstrīdētais lēmums būtu neattaisnojama iejaukšanās prasītājas, tās personāla vai citu personu privātajā dzīvē. Šādos apstākļos trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par trešā pamata otro daļu – samērīguma principa pārkāpumu

266 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi samērīguma principu. Tā apgalvo, ka šā principa pārkāpums izriet, pirmkārt, no prasītājai noteiktā pienākuma virtuālajā datu telpā iesniegt dokumentus, kas satur sensitīvus personas datus, otrkārt, no pienākuma tajā pašā kontekstā iesniegt dokumentus, kas satur gan komerciāla rakstura datus, gan personas datus, treškārt, no apstākļa, ka pastāv metodes, kas labāk nekā virtuālā datu telpa aizsargāto dokumentu atbilstības novērtēšanai aizsargā privātās dzīves neaizskaramību, un, ceturtkārt, no tā, ka iespēja anonimizēt attiecīgos dokumentus ir nepietiekama un neefektīva.

267 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

268 Jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no Savienības tiesību vispārējiem principiem, paredz, ka Savienības iestāžu akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un nepieciešams izvirzītā mērķa sasniegšanai, ievērojot, ka tad, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1990. gada 13. novembris, *Fedesa* u.c., C-331/88, EU:C:1990:391, 13. punkts, un 2005. gada 14. jūlijs, Nīderlande/Komisija, C-180/00, EU:C:2005:451, 103. punkts).

269 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka informācijas pieprasījumiem, ko Komisija adresējusi uzņēmumam, ir jāatbilst samērīguma principam un ka uzņēmuma pienākums sniegt informāciju nedrīkst radīt šim uzņēmumam nesamērīgu slogu salīdzinājumā ar izmeklēšanas vajadzībām (spriedumi, 1991. gada 12. decembris, *SEP*/Komisija, T-39/90, EU:T:1991:71, 51. punkts; 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 86. punkts, un 2019. gada 9. aprīlis, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija, T-371/17, nav publicēts, EU:T:2019:232, 120. un 121. punkts).

270 Šajā lietā, pirmkārt, prasītāja uz acīmredzami nesamērīgo darba slogu, kas saistīts ar atbildi uz apstrīdēto lēmumu, atsaucas tikai saistībā ar to dokumentu rediģēšanu, kuriem piemērojama virtuālās datu telpas procedūra. Tomēr, kā norādīts šā sprieduma 243. punktā, attiecīgo personu vārdu svītrošana ir prasītājai dotā iespēja, bet tā nav tai saistoša, tātad tai ir tiesības to neizmantot un tai šajā ziņā nav pamata atsaukties uz samērīguma principa pārkāpumu. Attiecībā uz apgalvojumu par anonimizācijas neatbilstību, jo iesaistīto turētāju skaits esot neliels un tas ļautu tos viegli identificēt konkrētā dokumentā, jāatgādina, ka nelielais iesaistīto turētāju skaits liecina par pieprasītās informācijas vajadzības principa ievērošanu Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. punkta izpratnē un par izmeklēšanas vajadzību un prasītājas tiesību aizsardzības līdzsvarošanu.

271 Otrkārt, prasītāja atsaucas uz iespēju, kas varētu būt alternatīva apstrīdētajā lēmumā paredzētajai virtuālajai datu telpai, identificēt un aprakstīt Komisijai nosūtāmajā dokumentā dokumentus, kuros ir sensitīvi personas dati, nenosūtot šos dokumentus pašus. Prasītāja uzskata, ka šī prakse ļautu izvairīties, pirmām kārtām, no tā, ka Komisijas darbiniekiem ir piekļuve strīdīgajiem personas datiem, iepazīstoties ar dokumentiem virtuālajā datu telpā, un, otrām kārtām, izvairīties no nepieciešamības rediģēt šos dokumentus, svītrojot tajos ietvertos sensitīvos personas datus pirms dokumentu nodošanas Komisijai.

272 Kā norādīts šā sprieduma 219. punktā, šajā lietā ieviestā virtuālās datu telpas procedūra nepārsniedz to, kas nepieciešams, lai sasniegtu tās vispārējās nozīmes mērķus, raugoties no prasītājas un attiecīgo personu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, kas aizsargātas ar Hartas 7. pantu, skatpunkta.

273 Turklāt, kā izriet no šā sprieduma 238. punkta, tādu dokumentu iesniegšana, kuros ir personas dati un kuri netika pārbaudīti virtuālās datu telpas procedūrā, nav prasītājas un attiecīgo personu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpums.

274 No tā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi samērīguma principa pārkāpumu, tāpēc trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

c) Par trešā pamata trešo daļu – tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu

275 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar apstrīdēto lēmumu pieprasīto dokumentu nozīmīguma pārbaudes neveikšana ir acīmredzams tās tiesību uz labu pārvaldību pārkāpums. Šajā ziņā tā atgādina, ka apstrīdētajā lēmumā tai ir noteikts pienākums nosūtīt Komisijai daudzus dokumentus, kuriem nav nozīmes tās izmeklēšanā vai kuros ir ietverti personas dati, no kuriem daži ir sensitīvi.

276 Komisija apstrīd šos argumentus.

277 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 37. apsvērumā ir precizēts, ka šajā regulā "respektē pamattiesības un principus, kas jo īpaši ir atzīti [Hartā]", un ka tā ir "jāinterpretē un jāpiemēro, respektējot minētās tiesības un principus".

278 Hartas, kurai saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta pirmo daļu ir tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem, 41. panta 1. punktā ir noteikts, ka "ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās".

279 Saskaņā ar judikatūru, kas attiecas uz labas pārvaldības principu, Savienības tiesiskajā kārtībā administratīvajās procedūrās piešķirtās garantijas citastarp ietver kompetentās iestādes pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus lietas nozīmīgos apstākļus (spriedumi, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. punkts, un 2003. gada 30. septembris, *Atlantic Container Line* u.c./Komisija, T-191/98 un no T-212/98 līdz T-214/98, EU:T:2003:245, 404. punkts).

280 Jākonstatē, ka pretēji tam, ko prasītāja apgalvo atbildē uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, šīs pamata daļas atbalstam izvirzītie argumenti pēc būtības pārklājas ar šā pamata otrās daļas atbalstam izvirzītajiem argumentiem, kuri paši daļēji sakrīt ar argumentiem, kas izvirzīti otrā pamata, kurš attiecas uz vajadzības principa pārkāpumu, un šā pamata pirmās daļas atbalstam.

281 Tā kā visi šie argumenti jau ir noraidīti, ir jāuzskata – prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija šo lietu nav izskatījusi rūpīgi un objektīvi. Tādējādi prasītāja nav pierādījusi, ka apstrīdētajā lēmumā būtu pieļauts labas pārvaldības principa pārkāpums.

282 Tāpēc trešā pamata trešā daļa un tātad šis pamats kopumā ir jānoraida.

283 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība ir jānoraida pilnībā.

V. Par tiesāšanās izdevumiem

284 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus, tostarp tiesāšanās izdevumus saistībā ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

285 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Tādējādi Vācijas Federatīvā Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Meta Platforms Ireland Ltd* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus, tostarp tiesāšanās izdevumus saistībā ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

3) Vācijas Federatīvā Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2023. gada 24. maijā.

[Paraksti]